

د قاضيانو ڪتاب

پېژندڳلو

د قاضيانو په ڪتاب ڪبني د بني اسرائيلو د گناه او د هغي د يروونكو نتيجو په حقله ذڪر شوي دے. د حضرت يشوع نه پس، ډيرو مشرانو ڪوشش وکړو چې د بني اسرائيلو رهنمائي وکړي، خو خلق د مالڪ خدائ نه واورېدل او د نورو معبودانو عبادت يې شروع کړو. په هغه زمانه ڪبني هر چا به د خپلي خوبني کارونه کول او د خدائ پاک مرضي به يې نه کول. په دې ڪتاب ڪبني مونږ گورو چې خلق بار بار گناه کوي او خدائ پاک د هغوي خلاف قومونه راوچتوي او سزا ورکوي او بيا د هغوي د دغاگانو په جواب ڪبني خدائ پاک يو قاضي راوچت کړي چې هغوي آزاد کړي. د قاضيانو دا ڪتاب يوه بڼه يادگيرنه ده چې خدائ پاک گناه له سزا ورکوي خو تل هغوي معاف کوي څوک چې توبه کوي. د حفظ کولو دپاره ۶:۱۰ آيت ”ما تاسو ته وفرمائيل چې زه مالڪ خدائ ستاسو خدائ پاک يم او تاسو به د اموريانو معبودانو عبادت نه کوئ...“

د يهوداه او شمعون قبيلو ادوني بزق بادشاه نيول

۱ ﴿﴾ د يشوع د مرگ نه پس بني اسرائيلو د مالڪ خدائ نه تپوس وکړو، ”زمونږ کومې قبيلې ورومبې لارې شي چې

په کنعانیانو حمله وکړی؟“ (۲) مالک خدای ورته وفرمائیل،
 ”د یهوداه قبيله دې وپرومبې لاره شی. زه هغه ملک د هغوی
 په حواله کوم.“ (۳) د یهوداه خلقو د شمعون قبیلې یعنی
 خپلو رسته دارو ته ووئیل، ”مونږ سره هغه علاقې ته لار شی
 چې مونږ له راکړې شوې ده او مونږ به په شریکه د
 کنعانیانو سره جنگ وکړو. بیا به مونږ ستاسو سره هغه
 علاقې ته لار شو کومه چې تاسو له درکړې شوې ده.“ نو د
 شمعون قبيله (۴) او د یهوداه قبيله په شریکه جنگ له لارل.
 مالک خدای هغوی له په کنعانیانو او فرزیانو فتح ورکړه او
 هغوی د بزق په ښار کښې لسو زرو سپرو له شکست ورکړو.
 (۵) هغوی ادونی بزق هلته وموندلو او د هغه سره یې جنگ
 وکړو. (۶) ادونی بزق وتښتېدو، خو هغوی ورپسې وؤ او وې
 نیولو او د لاسونو او پښو مټې گوتې یې ترې نه پرې کړې.
 (۷) ادونی بزق ووئیل، ”اویا داسې بادشاهانو زما د
 دسترخوان نه پاتې شوې ټکړې راټولې کړې دی چې د هغوی
 د لاسونو او د پښو غټې گوتې پرې کړې شوې وې. اوس
 خدای پاک ما سره هم هغه شان وکړل لکه څنگه چې ما د
 هغوی سره کړی وؤ.“ هغه یروشلم ته بوتلې شو، چرته چې
 هغه مړ شو.

د یهوداه قبیلې یروشلم او حبرون فتح کول

(۸) د یهوداه سپرو په یروشلم حمله وکړه او قبضه یې کړو.
 هغوی د دې خلق ووژل او په ښار یې اور ولگولو. (۹) د دې
 نه پس هغوی روان وؤ چې کنعانیانو سره جنگ وکړی چې
 هغوی د غرونو په ملک، جنوبي اوچه برخه او لاندې علاقو

کښې اوسېدل. (۱۰) هغوی د کنعانیانو خلاف روان شول. کنعانیان د حبرون په ښار کښې اوسېدل، چې مخکښې دا د قریت اربع په نوم یادېدو او هلته هغوی د سیسی، اخیمان او تلمی پلو له شکست ورکړو.

د عتی اېل د دبیر ښار فتح کول

(۱۱) د یهوداه سړی د هغه ځای نه د دبیر ښار طرف ته روان شول، چې په هغه وخت کښې د قریت سفر په نوم یادېدو. (۱۲) په هغوی کښې د یو نوم کالب وو، کالب وفرمائیل، ”زه به خپله لور عکسه هغه سړی له ورکړم چې واده یې کړی چې څوک قریت سفر قبضه کړی.“ (۱۳) هغه ښار عتی اېل قبضه کړو، چې د کالب د کشر ورور قنز زوی وو، نو کالب خپله لور عکسه هغه ته واده کړه. (۱۴) د واده په ورځ عکسې عتی اېل ته منت وکړو چې د هغې د پلار نه یو پټی وغواړی. هغه د خپل خر نه کوزه شوه او کالب ترې نه تپوس وکړو، ”ته څه غواړې؟“ (۱۵) هغې ورته ووئیل، ”زما سره یوه ښېگړه وکړه ځکه چې تا ما له په جنوبي برخه کښې زمکه راکړې ده، نو ما له د اوبو څه چینی هم راکړه.“ نو کالب هغې له بره او ښکته چینی ورکړې.

د یهوداه او بنیامین قبیلو فتح

(۱۶) د موسی د سخر اولاد قینیان د کجورو د ونو ښار یریحو نه د یهوداه خلقو سره روان وو، د یهوداه صحرا ته داخل شول. هغوی په جنوب کښې د عراد د ښار سره نزدې، خلقو سره اوسېدل. (۱۷) د یهوداه خلق د شمعون خلقو سره لارل

او هغویٰ په شریکه کنعانیانو له شکست ورکړو، کنعانیان د صفت په ښار کښې اوسېدل. هغویٰ په پوره توګه ښار تباہ کړو او حُرْمه نوم یې پرې کېښودو. (۱۸) د یهوداه سرو غزه، اسقلون او عقرون، دا ټول ښارونه او د دې علاقې هم قبضه کړې. (۱۹) مالک خدای د یهوداه د خلقو مل وو. هغویٰ د غرونو ملک قبضه کړو، خو هغویٰ د دې جوګه نه ؤو چې د مېدانونو نه خلق وشری، ځکه چې د هغویٰ سره د اوسپنې ګاډی وې. (۲۰) لکه څنګه چې موسیٰ حکم کړی وو، حبرون کالب ته ورکړی شو، کالب د عناق د اولاد درې قبیلې د هغه ښار نه شړلې وې. (۲۱) خو د بنیامین د قبیلې خلقو هغه یبوسیان ونه شړلې شول چې په یروشلم کښې اوسېدل او هم د هغه وخت نه یبوسیان هلته د بنیامین د خلقو سره اوسېږي.

د اِفرائیم او منسی قبیلو بیت ایل قبضه کول

(۲۲) - (۲۳) د اِفرائیم او منسی قبیلې لارې چې په بیت ایل ښار باندې حمله وکړی په هغه وخت کښې د دې لوز نوم وو. مالک خدای د هغویٰ مدد وکړو. هغویٰ هغه ښار ته جاسوسان ولېږل، (۲۴) هغویٰ یو سرې ولیدو چې د ښار نه راووتلو نو هغه ته یې وویل، ”ښار ته د ننوتلو لار مونږ ته وښایه او مونږ به تا سره ښه سلوک وکړو.“ (۲۵) نو هغه ورته لار وښودله او د اِفرائیم او منسی خلقو په ښار کښې هر یو کس ووژلو او صرف دا سرې او د هغه کورنۍ یې پرېښوده. (۲۶) وروستو دا سرې د حتیانو ملک ته لاړو، هلته یې یو ښار جوړ کړو او په دې باندې یې لوز نوم کېښودو، تر اوسه پورې یې هم دغه نوم دی.

هغه خلق کوم چې بنی اسرائیلو ونه شړل

٢٧) د منسی قبیلې هغه خلق ونه شړل چې کوم د بیت شان،
تعنک، دور، ابلعام، مجدو او په گهرچاپره کلو کبني
اوسېدل، او کنعانیان هم هلته دېره وؤ. ٢٨) کله چې بنی
اسرائیلیان طاقتور شول، نو هغوی کنعانیان دې ته مجبور
کړل چې د هغوی دپاره کار کوی، خو بیا یې هم هغوی ټول
ونه شړل. ٢٩) د افرائیم قبیلې هغه کنعانیان ونه شړل چې د
جزر په ښار کبني اوسېدل، نو کنعانیان هم هلته د هغوی سره
اوسېدل. ٣٠) د زبولون قبیلې هغه خلق ونه شړل کوم چې د
قطرون او نهلال په ښارونو کبني اوسېدل، نو کنعانیان هم
هلته د هغوی سره اوسېدل او دې ته مجبور وؤ چې د هغوی
دپاره کار کوی. ٣١) د آشر قبیلې هغه خلق ونه شړل کوم
چې د عکو، صیدا، احلاب، اکزیب، حلبه، افیق، رحوب په
ښارونو کبني اوسېدل. ٣٢) د آشر قبیلې خلق د هغه حای د
کنعانیانو سره اوسېدل، ځکه چې هغوی کنعانیان ونه شړل.
٣٣) د نفتالی قبیلې هغه خلق ونه شړل کوم چې د بیت شمس
او بیت عنات په ښارونو کبني اوسېدل. د نفتالی خلق د هغه
حای د کنعانیانو سره اوسېدل، خو هغوی یې دې ته مجبور
کړل چې د هغوی دپاره کار کوی. ٣٤) اموریانو د دان قبیلې
خلق مجبور کړل چې د غرونو ملک ته لاړ شی او هغوی یې
دې ته نه پرېښودل چې لاندې مېدان ته لاړ شی. ٣٥) اموریان
په ایالون، سعلبیم، او د حرس په غره کبني دېره وؤ، خو د
افرائیم او منسی قبیلې طاقتورې شوې او د هغوی نه یې په
زور کار اخستو. ٣٦) د اموریانو د حد پوله د لرم درې نه
واخله تر سلع پورې او د دې نه خوا هم وه.

په بوکیم کبني د مالک خدای فرېسته

۲ (۱) د مالک خدای فرېسته د جلال نه بوکیم ته لاره او بنی اسرائیلو ته یې وفرمائیل، ”ما تاسو د مصر نه راوویستلی او هغه ملک ته مې راوستلی چې ستاسو د پلار نیکه سره ما د هغې وعده کړې ده. ما وفرمائیل زه به هیڅکله ستاسو سره خپل لوظ مات نه کړم. (۲) تاسو چې د هغه خلقو سره هیڅ لوظ ونه کړئ کوم چې په دې ملک کبني اوسېږي بلکې د هغوی د قربانی ځایونه راوغورزوی. خو تاسو زما د حکم نافرمانی کړې ده. تاسو داسې ولې کړی دی؟ (۳) اوس زه تاسو ته وایم چې تاسو مخ په وړاندې ځئ نو زه به دا خلق نه شرم. هغوی به ستاسو دشمنان شی او د هغوی معبودان به ستاسو دپاره یو دام جوړ شی.“ (۴) کله چې د مالک خدای فرېستی دا خبرې بنی اسرائیلو ته وکړې نو ټول قوم په چغو چغو وژړل، (۵) نو ځکه په هغه ځای یې بوکیم نوم کېښودو چې مطلب یې ژړا دے او هلته هغوی مالک خدای ته قربانی پیش کړې.

د یشوع مرگ

(۶) یشوع چې کله بنی اسرائیل رخصت کړل، نو هره یوه قبيله لارله چې د هغه ملک خپله خپله برخه ونیسی. (۷) تر کومې پورې چې یشوع ژوندے وو، نو بنی اسرائیلو د مالک خدای خدمت کولو او د هغه د مرگ نه پس چې تر کومې پورې هغه مشران ژوندی وو چې هغوی په خپله هغه ټول لوی کارونه لیدلی وو چې مالک خدای د بنی اسرائیلو دپاره کړی

ۋو، نو هغوی هم هغه شان کول. (۸) د مالک خدای خدمت کونکے د نون زوی یشوع د یو سل او لسو کالو په عمر کبني مړ شو. (۹) هغه په خپله زمکه کبني بنخ کړے شو، هغه خای د جعس په شمالی طرف د افرایم غرونو په ملک تمنن جرس کبني وو. (۱۰) هغه ټول نسل هم مړ شو او ورپسې نسل مالک خدای او هغه خه هېر کړل چې مالک خدای د بنی اسرائیلو دپاره کړی و.

د بنی اسرائیلو د مالک خدای عبادت بس کول

(۱۱) نو بنی اسرائیلو د مالک خدای خلاف گناه وکړه او د بل د بتانو عبادت پي شروع کړو. (۱۲) هغوی د مالک خدای عبادت پرېښودو، کوم چې د هغوی د پلار نیکه خدای پاک وو، هغه خدای پاک چې هغوی پي د مصر د ملک نه راویستلی و او هغوی د نورو معبودانو عبادت شروع کړو، د هغه خلقو د معبودانو چې د هغوی په خواوشا کبني اوسېدل، هغوی ورته سجدې وکړې او مالک خدای پي په غصه کړو. (۱۳) هغوی د مالک خدای عبادت پرېښودو او د بل او عستارات خدمت پي شروع کړو. (۱۴) نو مالک خدای بنی اسرائیلو ته سخت غصه شو او هغوی پي پاکوانو ته حواله کړل او پاکوانو هغوی لوټ کړل. هغه په هغوی باندې ټول د خوا او شا دشمنان غالب کړل، نو هغوی نور د دې جوگه نه و او چې خپلو دشمنانو ته ټینگ شی. (۱۵) هر ځل چې هغوی جنگ له تلل، نو مالک خدای به د هغوی خلاف وو او هغوی به پي د شکست سره مخ کول، لکه څنگه چې هغه فرمایلې و او چې هغه به هم داسې وی. هغوی په سخت کړاو کبني

راڳهر ؤو. (۱۶) بيا مالک خُداي په بنی اسرائیلو باندې

قاضيان مقرر کړل او دې قاضيانو د ډاکوانو نه خلاص

کړل. (۱۷) خو بنی اسرائیلو خپلو قاضيانو ته غوږ ونه نيولو.

بنی اسرائیلو د مالک خُداي سره بې غېرتی وکړه او د نورو
معبودانو عبادت يې وکړو. هغوی زر د هغې لارې نه و اوږېدل

چې په کومه د هغوی پلار نيکه روان ؤو، چې هغوی په

فرمانبردارۍ سره د مالک خُداي د حُکم په مطابق روان ؤو.

(۱۸) کله هم چې مالک خُداي بنی اسرائیلو له يو قاضي

ورکړو، نو مالک خُداي به د هغه قاضي مل وو او خلق به يې

د خپلو دشمنانو نه بچ کول چې تر کومې به هغه قاضي

ژوندۍ وو. نو مالک خُداي به په هغوی رحم کولو ځکه

هغوی د خپلو تکليفونو او مصيبتونو لاندې فرياد کولو. (۱۹)

خو چې کله به قاضي مړ شو، نو خلق به هم هغه ناولو

کارونو ته وروگرځېدل او د مخکښې نسل نه به يې بدتر عمل

کولو. هغوی به د نورو معبودانو خدمت او عبادت کولو او د

خپلو بدو عملونو او خپلو ضدې طريقو پرېښودو نه به يې

انکار کولو. (۲۰) نو مالک خُداي به بنی اسرائیلو ته سخت په

قهر شو او وېه يې فرمائيل، ”دې نسل هغه لوظ مات کړۍ

دۍ چې ما يې د دوی پلار نيکه له د پوره کولو حُکم ورکړۍ

وو. ځکه چې دوی زما نافرمانی کړې ده، (۲۱) د يشوع د

مرگ په وخت چې په هغه مُلک کښې کوم قومونه پاتې ؤو نو

زه به هغوی نور نه شرم. (۲۲) زه به هغوی د دې دپاره

استعمال کړم چې دا معلومه کړم چې دا بنی اسرائيليان د

خپل پلار نيکه په شان زما په لاره روان دی او که نه. (۲۳)

نو مالک خُداي هغه قومونه پرېښودل چې په هغه مُلک کښې

پاتې شې، هغه نه يشوع له په هغوی باندې فتح ورکړه او نه يې

د يشوع د مرگ نه پس زر هغوى وشړل.

په هغه مُلک کښې پاتې شوى قومونه

۳ ﴿١﴾ بيا مالک خُداى خُة قومونه په هغه مُلک کښې د دې دپاره پرېښودل چې هغه بنى اسرائيليان و آزمائى چې کوم د کنعان په جنگونو کښې شامل نه ؤو. ﴿٢﴾ هغه داسې د دې دپاره وکړل چې د بنى اسرائيلو هر يو نسل ته د جنگ چل وښائى، خصوصاً هغوى ته چې کومو مخکښې هيڅکله هم جنگ نه دے کړے. ﴿٣﴾ په هغه مُلک کښې پينځه فلسطى ښارونه پاتې شول، ټول کنعانيان، صيدانيان او حويان چې د بعل حرمون غرنه واخله د حمات درې پورې د لبنان په غرونو کښې اوسېدل. ﴿٤﴾ هغوى د بنى اسرائيلو دپاره يو آزمېښت وو، چې دا معلومه شى چې مالک خُداى د موسى په ذريعه بنى اسرائيلو له کوم حُکمو نه ورکړى ؤو چې په هغې باندې عمل کوى او که نه. ﴿٥﴾ نو داسې بنى اسرائيل د کنعانيانو، حتيانو، اموريانو، فرزيانو، حويانو او ييوسيانو سره اوسېدل. ﴿٦﴾ هغوى د دوى لويه واده کړې او خپلې لويه يې د هغوى زامنو له ورکړې او د هغوى د معبودانو عبادت يې وکړو.

عتى اېل

﴿٧﴾ بنى اسرائيلو د مالک خُداى خِلاف گناه وکړه، خپل خُداى پاک يې هېر کړو او د بعل او اشيري د بُتانو عبادت يې وکړو. ﴿٨﴾ نو مالک خُداى بنى اسرائيلو ته په قهر شو او د

مسوپتاميه بادشاه كوشن رسعتيم ته پي حواله كرل او اته
 كاله پي په هغوي حكومت وكړو. (۹) بيا بنی اسرائیلو مالک
 خدای ته فریاد وكړو او مالک خدای د هغوي د بچ كولو
 دپاره يو خلاصونكې وروپړلو. دا عتنی اهل وو چې د كالب د
 كشر ورور قنز زوی وو. (۱۰) د مالک خدای روح په هغه
 نازل شو او هغه د بنی اسرائیلو قاضی شو. عتنی اهل جنگ له
 لارو او مالک خدای هغه له د مسوپتاميه په بادشاه باندې فتح
 وركړه. (۱۱) څلویښت كاله په هغه ملك كښې امن وو او بيا
 د قنز زوی عتنی اهل مړ شو.

اهود

(۱۲) بنی اسرائیلو د مالک خدای خلاف بيا گناه وكړه، نو د
 دې په وجه مالک خدای د موآب بادشاه عجلون د بنی
 اسرائیلو نه طاقتور كړو. (۱۳) عجلون عمونيان او عماليقيان
 د ځان سره ملگری كړل، هغوي بنی اسرائیلو له شكست
 وركړو او د كجورو ښار يريحو پي قبضه كړو. (۱۴) بنی
 اسرائیلیان اتلس كاله د عجلون بادشاه د اختيار د لاندې وو.
 (۱۵) بيا بنی اسرائیلو مالک خدای ته فریاد وكړو او مالک
 خدای د هغوي د بچ كولو دپاره يو خلاصونكې وروپړلو. د
 هغه نوم اهود وو، هغه د بنيامين د قبيلې د جيرا زوی وو او
 هغه گس مټې وو. بنی اسرائیلو اهود د موآب بادشاه عجلون
 ته د محصول سره وروپړلو. (۱۶) اهود يوه دوه مخيزه توره
 جوړه كړې وه چې تقريباً اتلس انچې اوږده وه. هغه دا د
 خپلو جامو لاندې د ښې پښې سپينې پورې تړلې وه. (۱۷) بيا
 هغه محصول عجلون له يورو، څوك چې ډېر څوږب سرې

وو. (۱۸) کله چې اهُود هغه له محصُول وركړو، چې كومو
 سړو دا راوړې وو نو هغوى يې رُخصت كړل. (۱۹) خو چې
 كله اهُود د كاپو بُتانو ته ورسېدو چې جِجال ته نزدې وو، نو
 عجلون ته راواپس شو او ورته يې ووييل، ”بادشاه سلامت،
 زما سره ستا دپاره يو د راز خبره ده.“ نو بادشاه ورته ووييل،
 ”اوس خبره مه كوه.“ او د هغه ټول نوكران د هغه د حضور
 نه لاړل. (۲۰) بيا چې كله بادشاه په چت باندې په خپله يخه
 كوټه كښې ناست وو، اهُود هغه له ورغلو او ورته يې ووييل،
 ”زما سره ستا دپاره د خدائى پاك نه يو پېغام دى.“ نو
 بادشاه د تخت نه پاڅېدو. (۲۱) اهُود د خپل گس لاس سره د
 بنى طرف نه توره راوويسته او د بادشاه په خېټه كښې يې ننه
 ويستله. (۲۲) توره دومره ډوبه لاړه چې د دې لاسكې په
 وازگه باندې پټ شو. اهُود توره د بادشاه د خېټې نه راونه
 ويستله او د بادشاه كولمو نه گند راووتلو. (۲۳) بيا اهُود
 برنډې ته ووتلو، هغه پسې يې دروازې بندې كړې او تالې يې
 ولگولې، (۲۴) او ترې نه لاړو. نوكران راغلل او وې ليدل چې
 دروازې تاله وې، هغوى صرف دا خيال كولو چې بادشاه
 دننه دى او متيازې كوى. (۲۵) هغوى ترڅه وخته پورې
 انتظار وكړو، خو چې هغه بيا هم دروازه كولاو نه كړه، نو
 هغوى چابى واخستله او دا يې كولاو كړه. او د هغوى نېك
 دننه په فرش باندې مړ پروت وو. (۲۶) په كوم وخت چې
 هغوى انتظار كولو نو اهُود وتښتېدو، هغه د كاپو بُتانو نه تېر
 شو او سعيرت ته وتښتېدو. (۲۷) كله چې هغه د غرونو مُلك
 اِفرائيم ته ورسېدو، نو هغه بيگل وغږولو چې بنى اسرائيليان د
 جنگ دپاره راغونډ كړى، بيا يې هغوى د غر نه لاندې بوتل.
 (۲۸) هغه ورته ووييل، ”په ما پسې راځئ. مالِك خدائى تاسو

له په خپلو دشمنانو یعنی موآبیانو باندې فتح درکړې ده. “ نو هغوی په اهود پسې لاندې لاپل او هغه ځای یې قبضه کړو چې په کوم ځای کېنې به موآبیان د اُردن سیند نه پورې وتل، هغوی هیچا له هم د پورې وتلو اجازت ورنه کړو. (۲۹) هغوی په هغه ورځ باندې تقریباً لس زره ښه، تکړه موآبیان فوجیان ووژل، یو هم ونه تښتېدلو. (۳۰) په هغه ورځ بنی اسرائیلو موآبیانو له شکست ورکړو او اتیا کاله په هغه ملک کېنې امن وو.

شمجر

(۳۱) ورپسې مشر د عنات زوی شمجر وو. هغه شپږ سوه فلسټیان په تېره لښته باندې ووژل او بنی اسرائیلیان یې هم بچ کړل.

دبوره او برق

۴ (۱) د اهود د مرگ نه پس، بنی اسرائیلو بیا د مالک خدای خلاف گناه وکړه. (۲) نو مالک خدای هغوی یو کنعانی بادشاه یابین ته حواله کړل، چا چې د حضور په ښار کېنې بادشاهی کوله. د هغه د لښکر مشر سسیرا وو، کوم چې په حروست هگوئیم کېنې اوسېدو. (۳) د یابین نهه سوه د اوسپنې گاډۍ وې او هغه د ظلم زیاتې سره شل کاله په بنی اسرائیلو حکومت وکړو. بیا بنی اسرائیلو د مدد دپاره مالک خدای ته فریاد وکړو. (۴) نو د لفیدوت ښځه، دبوره یوه پېغمبره وه او په هغه وخت کېنې هغې د یو قاضی په توگه د

بنی اسرائیلو خدمت کولو. (۵) هغه به د افرائیم غرونو په
 مُلک کبني د راما او بیت ایل په مینخ کبني د کجورې یوې
 خاص ونې لاندې کبېناسته او بنی اسرائیل به هلته د فېصلو
 کولو دپاره ورتلل. (۶) یوه ورځ هغې په نفتالی کبني د قادیس
 ښار د ابی نوعم زوی برق راوغوښتلو او ورته یې وفرمائیل،
 ”مالک خدای، د بنی اسرائیلو خدای پاک تا له دا حکم
 درکړې دے چې د نفتالی او زبولون قبیلو نه لس زره سړي
 روان کړه او د تبور غر ته یې بوځه. (۷) زه به د یابین د
 لښکر مشر سسیرا وغولوم چې د قیسون سیند سره ستا
 خلاف جنگ وکړي. د هغه سره به خپلې گاپی او فوجیان
 وی، خو زه به تا له په هغه باندې فتح درکړم.“ (۸) برق
 جواب ورکړو، ”که تۀ ما سره ځي نو زه به لاړ شم، خو که تۀ
 راسره نه ځي، نو بیا زه هم نه ځم.“ (۹) هغې جواب ورکړو،
 ”تیک ده، زه به تا سره لاړه شم، خو په دې منصوبه کبني به
 تا ته عزت نه ملاوېږي، ځکه چې مالک خدای به سسیرا یوې
 ښځې ته حواله کړي.“ نو دپوره د برق سره قادیس ته روانه
 شوه. (۱۰) برق د زبولون او نفتالی قبیلې قادیس ته
 راوغوښتلې او لس زره سړي په هغه پسې روان ؤو. دپوره د
 هغه سره لاړه. (۱۱) په دې دوران کبني قینی حبر په ضعنینیم
 کبني د څېړي ونې سره نزدې د قادیس سره خپله خېمه
 لگولې وه. هغه د نورو قینیانو نه لرې تلے وو، چې هغوی د
 موسی د اوخی حوډاب اولاد وو. (۱۲) کله چې سسیرا خبر
 شو چې برق د تبور غرونو ته ختلے دے، (۱۳) نو هغه خپلې
 نهه سوه د اوسپني گاپی او ټول سړي راوغوښتل او هغوی
 یې د حروست هگوائیم نه د قیسون سیند ته ولېږل. (۱۴)
 دپورې برق ته ووئیل، ”لاړ شه. مالک خدای به ستا لارښودنه

کوی، نن هغهٔ تا له په سِسیرا باندې فتح درکړې ده. “ نو برق د خپلو لسو زرو سپرو سره د تبور غرنه راکوز شو. (۱۵) کله چې برق او د هغهٔ لښکر حمله وکړه، نو مالک خدای سِسیرا د خپلو ټولو جنگی گاپو او سپرو سره په وارخطایي آخته کړل. سِسیرا د خپلې گاپی نه راټوپ کړل او پېدل وتښتېدو. (۱۶) برق تر حروست هگوائیم پورې په گاپو او لښکر پسې وو او د سِسیرا ټول لښکر ووژلې شو. یو سپرې هم پاتې نه شو. (۱۷) سِسیرا د قینی حبر بنحی یاعیل خېمې ته وتښتېدو، ځکه چې د حصور بادشاه یابین د حبر د خاندان سره د امن تړون وو. (۱۸) یاعیل د سِسیرا سره ملاوېدو دپاره راووتله او ورته یې ووئیل، ”صاحبه، دننه راشه، زما خېمې ته دننه راشه. مه یرېږه.“ نو هغه دننه راغلو او هغه یې په بستره کښې پټ کړو. (۱۹) هغهٔ هغې ته ووئیل، ”زه تېرې یم، ما له لږې اوبهٔ راکړه.“ نو هغې د پيو مشکیزه کولو وکړه، پئی یې په هغهٔ وڅښل او بیا یې پټ کړو. (۲۰) بیا هغهٔ ورته ووئیل، ”د خېمې د دروازې په خولهٔ کښې ودرېږه، چې څوک راځی او تپوس کوی چې دلته څوک شته، نو ورته وایه چې نشته.“ (۲۱) سِسیرا ډېر سترې وو او په خوږ خوب اودهٔ شو. نو یاعیل څټک او د خېمې موږې واخستلو، غلې شان هغهٔ له ورغله، هغې ورله موږې د تندی نه پورې غاړه وویستلو او موږې په زمکه کښې هم بنخ شو او هغهٔ مړ شو. (۲۲) کله چې برق په سِسیرا پسې وو نو یاعیل ملاوېدو دپاره ورووتله او ورته یې ووئیل، ”دلته راشه. زه به تا ته هغهٔ سپرې وښایم چې ته یې گورې.“ نو هغه د هغې سره دننه لاړو او سِسیرا هلته په زمکه مړ پروت وو چې په تندی کښې یې د خېمې موږې ټک وهلې شوې وو. (۲۳) په هغهٔ ورځ خدای پاک بنی اسرائیلو له په کنعانی بادشاه

يابين باندې فتح وركړه. (۲۴) بنى اسرائيل په هغه باندې دومره زورور شول چې تباہ يې كړو.

د دېوره او برق حمد

۵ (۱) په هغه ورځ دېوره او د ابى نوعم زوى برق دا حمد وويلو، (۲) ”د مالک خدائى ثناء دې وى. مشرانو د بنى اسرائيلو لارښودنه وکړه، او خلقو په خوشحالى سره ځانونه پېش کړل. (۳) واورئ اې بادشاهانو، حکومت کوونکو غوږ ونيسئ. زه به د مالک خدائى ثناء صفت وکړم او ساز به وغږوم هغه مالک خدائى ته چې د بنى اسرائيلو خدائى پاک دى. (۴) مالک خدایه، کله چې ته د سعير د غرونو نه لارې، کله چې ته د اډوم د علاقې نه راووتلې، زمکه ولرژېدلې او د آسمان نه باران وورېدلو. او، اوبه د وريځو نه راتوې شوې. (۵) د سينا مالک خدائى په وړاندې غرونه ولرژېدل، د مالک خدائى په وړاندې چې د بنى اسرائيلو خدائى پاک دى. (۶) د عنات زوى شمجر په وخت کېنې، د ياعيل په وخت کېنې، قافلې په زمکه کېنې نورې نه تلې، او مسافر په تاو راتاو لارو باندې تلل. (۷) د بنى اسرائيلو کلی پرېښودلې شول، او دا خالی پاتې شول تر دې پورې چې دېوره د بنى اسرائيلو د مور په شان راپېدا شوه. (۸) بيا په هغه ملک کېنې جنگ وو کله چې بنى اسرائيلو نوى معبودان خوښ کړل. د بنى اسرائيلو په څلوېښتو زرو سړو کېنې، داسې څوک نه وو چې هغوى پال يا نېزه وړې وې. (۹) زما زړه د بنى اسرائيلو د مشرانو سره تړلې دى د هغه کسانو سره چې خپل ځانونه د جنگ دپاره پېش کول. د مالک خدائى ثناء صفت دې وى. (۱۰) ووايئ

تاسو چې په سپينو خرونو باندې سورلی کوئ، او تاسو په
 بنو قالینونو باندې کښېنئ، او تاسو په لاره باندې پېدل مزل
 کوئ. (۱۱) د اویو په ګودرو کښې د سندرغاړو آواز واورئ.
 هغوی د مالک خدای فتحې بیانوی، چې د بنی اسرائیلو فتحې
 دی. بیا د مالک خدای خلق د ښار د دروازو طرف ته روان
 شول. (۱۲) پاڅه، پاڅه. دبورې، پاڅه او یوه سندره ووايه، د
 ابی نوعم زویه برقه، پاڅه، خپل قېدیان روان کړه. (۱۳) بیا
 پاتې شوی مشران راکوز شول، د مالک خدای خلق د
 طاقتورو خلاف راکوز شول. (۱۴) هغوی د افرایم نه مېدان ته
 راغلل، د بنیامین په قبيله او د هغوی په خلقو پسې. مشران د
 مکیر نه راکوز شول، او آفسران د زبولون نه. (۱۵) د یساکار
 مشران د دبورې سره راغلل، یساکار او برق هم راغلل، او
 هغوی په مېدان کښې په هغه پسې روان وو. خو د روبین
 قبيله شش او پنج کښې شوه، هغوی دا فېصله ونه کړې شوه
 چې راشی. (۱۶) هغوی ولې د ګډو سره وروستو پاتې شول؟
 چې شپانو ته غوږ ونیسی چې رمو ته آوازونه کوی؟ او، د
 روبین قبيله شش او پنج کښې شوه، هغوی دا فېصله ونه
 کړې شوه چې راشی. (۱۷) د جاد قبيله د اُردن نمرخاته
 طرف ته پاتې شوه، او د دان قبيله د سمندری جهازونو سره
 ولې پاتې شوه؟ د آشر قبيله د سمندر په غاړه پاتې شوه،
 هغوی د سمندر په غاړه پاتې شول. (۱۸) خو د زبولون او
 نفتالی خلقو خپل ژوند د جنگ مېدان په خطره کښې
 واچولو. (۱۹) په تعنک کښې، د مجدو نهر سره، بادشاهان
 راغلل او هغوی جنگ وکړو، د کنعان بادشاهانو جنگ وکړو،
 خو هغوی سپین زر لوټ نه کړل. (۲۰) د آسمان نه ستورو
 جګړه کوله، څنگه چې هغوی په آسمان کښې حرکت کولو،

ستورو د سسیرا خلاف جگره وکړه. (۲۱) په قیسون کښې یو سېلاب هغوی یوړل د قیسون تېز درياب هغوی په مخه کړل. زه به روان شم او د طاقت سره به روان یم. (۲۲) بیا آسونه په منډه راغلل، او د خپلو پښو د سومونو نښې یې په زمکه باندې جوړې کړې. (۲۳) د مالک خدای فرېشته فرمائی، ”د میروز په خلقو دې لعنت وی، په هغوی دې سخت لعنت وی. ځکه چې هغوی د مالک خدای په جنگ کښې د مدد دپاره رانه غل، هغوی د تکره جنگ کونکو خلاف د مالک خدای مدد ونه کړو.“ (۲۴) یاعیل د ټولو ښځو نه بختوره ده، چې د قینی حبر ښځه ده، د ټولو نه بختوره ښځه چې په خېمو کښې اوسېږي. (۲۵) سسیرا اوبه وغوښتلې، خو هغې پئی ورکړل، هغې په یو ښکلی جام کښې ورله شملې راوړې. (۲۶) هغې په یو لاس کښې د خېمې مورې راوړو، او په بل لاس کښې د مزدور څټک، هغې سسیرا ووهلو او د هغه کوپړی یې ماته کړه، او تندې یې ورله سورې سورې کړو. (۲۷) د هغې په پښو کښې راپرېوتلو، وغورزېدلو او د هغې پښو کښې پروت وو. د هغې په پښو کښې لاندې پرېوتو، هغه په زمکه وغورزېدلو او مړ شو. (۲۸) د سسیرا مور د کړکۍ د جالی نه بهر نظر واچولو، هغې تپوس وکړو، ”د هغه گاډۍ ولې دومره ناوخته کړو؟ مونږ ولې د هغه د گاډۍ آواز نه اورو؟“ (۲۹) هوبښیارو ښځو جواب ورکړو، بلکې هغې به ځان ته په خپله بیا بیا دا وئیل، (۳۰) ”هغوی لوټ شوې مال تقسیموی، د هر فوجی دپاره یوه یا دوه ښځې، د سسیرا دپاره به رنگ شوې جامې وی، او، هغه ښې گلکاری شوې ټوکړې چې زما د غاړې دپاره دی.“ (۳۱) مالکه خدایه، ستا ټول دشمنان دې هم داسې مړه شی، خو ستا دوستان دې د خپل ټول زور سره د ختونکی

نمر په شان وځلېږي.

او څلوېښت کاله په هغه ملک کښې امن وو.

جدعون

۶ ﴿۱﴾ بنی اسرائیلو د مالک خدای خلاف بیا گناه وکړه، نو هغه د میدان خلق دې ته پرېښودل چې اووه کاله په هغوی بادشاهی وکړي. ﴿۲﴾ میدانیان د بنی اسرائیلو نه طاقتور وو او بنی اسرائیلیان د هغوی نه په غارونو او د غرونو په نورو محفوظو ځایونو کښې پټېدل. ﴿۳﴾ چې کله به هم بنی اسرائیلو څه تخم وگرلو، نو میدانیان به د عمالیقیانو او د صحرا د قبیلو سره راتلل او په هغوی به یې حمله کوله. ﴿۴﴾ هغوی به په هغه ملک کښې خېمې ودرولې او په جنوب کښې د غزه نه گېرچاپېره علاقې پورې فصلونه به یې تباہ کول. هغوی به ټولې گډې، څاروی او خروڼه بوتلل او بنی اسرائیلو ته به یې د ژوند تېرولو دپاره هیڅ هم نه پرېښودل. ﴿۵﴾ هغوی به د مولخانو د لښکر په شان د خپلو څاروو او خېمو سره راتلل. هغوی او د هغوی اوسنان د شمېر نه بهر وو. هغوی راغلل او زمکه یې ورانه وېجاړه کړه، ﴿۶﴾ بنی اسرائیلیان د میدانیانو په وجه بېوسه شول. نو بنی اسرائیلو مالک خدای ته د مدد دپاره فریاد وکړو. ﴿۷﴾ کله چې بنی اسرائیلو د میدانیانو په وجه مالک خدای ته فریاد وکړو، ﴿۸﴾ نو هغه د هغوی دپاره یو پېغمبر راولېږلو او هغه وفرمائیل، ”ما مالک خدای تاسو په مصر کښې د غلامی نه راوویستلی. ﴿۹﴾ ما تاسو د مصریانو نه او د هغه خلقو نه بچ کړی چې هغوی ستاسو

سره په دې مُلک کښې جنگ وکړو. چې تاسو مخ په وړاندې

تلی نو ما هغوی و شړل او ما تاسو له د هغوی مُلک درکړو.

﴿١٠﴾ ما تاسو ته وفرمائیل چې زه مالک خدای ستاسو خدای

پاک یم او تاسو به د اموریانو معبودانو عبادت نه کوئ د چا

په مُلک کښې چې اوس تاسو اوسېږئ. خو تاسو ما ته غوږ

ونه نیولو. ﴿١١﴾ بیا د مالک خدای فرېسته د عفره کلی ته

راغله او د خېړۍ د ونې لاندې کښېناسته چې دا ونه د یوآس

وه، یوآس د ابیعزر د قبیلې سرې وو. د هغه زوی جدعون په

پټه باندې د انګورو په لنگرۍ کښې غنم ټکول، د دې دپاره چې

میدیانیان یې ونه ګوری. ﴿١٢﴾ د مالک خدای فرېسته هلته هغه

ته راڅرګنده شوه او ورته یې وفرمائیل، ”اے ټکره او طاقتور

سړیه. مالک خدای ستا مل دے. ﴿١٣﴾ جدعون ورته

وفرمائیل، ”صاحب، مالک خدای چې زمونږ مل دے نو دا

هر څه په مونږ ولې شوی دی؟ هغه ټول عجیبه کارونه چرته

دی چې زمونږ پلار نیکه مونږ ته وئیل چې مالک خدای کول،

هغوی یې څنگه د مصر نه راوویستل؟ مالک خدای مونږ

پرېښودلی یو او میدیانیانو ته یې مونږ حواله کړی یو. ﴿١٤﴾

بیا مالک خدای هغه له حکم ورکړو، ”ټکره شه او ورشه او

بنی اسرائیلیان د میدیانیانو نه بچ کړه. زه په خپله تا لېرم.

﴿١٥﴾ جدعون ورته په جواب کښې وفرمائیل، ”زه بنی

اسرائیلیان څنگه خلاص کړم؟ د منسی په قبیله کښې د ټولو

نه کمزورې قبیله زما ده او زه په خپل خاندان کښې د ټولو نه

کشر یم. ﴿١٦﴾ مالک خدای ورته وفرمائیل، ”خو زه به ستا

مل یم او ته به میدیانیان داسې ووې لکه چې هغوی صرف

یو کس وی. ﴿١٧﴾ جدعون جواب ورکړو، ”که ته زما نه

خوشحاله یې نو ما ته څه نښې وښایه چې ته په رښتیا مالک

خُدائِ يِی. (۱۸) تہ تر هغی پورې دلته ایسار شه چې زه تا له خپله نذرانه راوړم. هغه ورته وفرمائیل، ”زه به ستا تر واپس راتلو پورې ایسار یم.“ (۱۹) نو جدعون خپل کور ته دننه لاړو او یو د چپلی بچے یې پوخ کړو او د لسو کلو اوږو نه یې پتیره روټی تیاره کړه. هغه غوښه په یوه ټوکری کښې کېښوده او ښوروا یې په یو لوبښی کښې واچوله او دا یې د مالک خُدائِ فرښتې له ورکړل چې د خپرې د ونې لاندې وه. (۲۰) فرښتې هغه له حکم ورکړو، ”غوښه او روټی په دې گټ باندې کېږده او ښوروا ورباندې واچوه.“ نو جدعون هم داسې وکړل. (۲۱) بیا د مالک خُدائِ فرښتې چې کومه امسا نیولې وه د هغې سر یې د غوښې او روټی سره ولگولو. د گټ نه اور راووتلو او غوښه او روټی یې وسوزوله. فرښته بیا پناه شوه. (۲۲) جدعون ته دا پته ولگېده چې هغه د مالک خُدائِ فرښته لیدلې ده او په یره کښې هغه وفرمائیل، ”مالکه خدایه پاکه، ما ستا فرښته مخامخ ولیدله.“ (۲۳) خو مالک خُدائِ هغه ته وفرمائیل، ”تا ته دې خبر وی. مه یرېږه. تہ به نه مری.“ (۲۴) جدعون هلته مالک خُدائِ ته یوه قربان گاه جوړه کړه او ”مالک خُدائِ خبر دے“ نوم یې پرې کېښودو. دا تر اوسه پورې په عفره کښې ولاړه ده چې دا د ابیعزر د قبیلې ده. (۲۵) په هغه شپه مالک خُدائِ جدعون ته وفرمائیل، ”د خپل پلار غوښی او یو بل غوښی چې د اوو کالونو وی بوځه، د خپل پلار قربان گاه راوغورزوه چې د بل دپاره ده او د هغې په خوا کښې د اشیرې ستنه ماته کړه. (۲۶) په دې لوړ خدای باندې مالک خُدائِ خپل خُدائِ پاک ته یوه صحیح قربان گاه جوړه کړه. بیا هغه دویم غوښی بوځه او د یوې قربانۍ په توگه یې پوره وسوزوه، د دې په سوزولو کښې د

اشیرې د ستنې لرگی استعمال کړه چې تا ټوټې ټوټې کړې
دی. (۲۷) نو جدعون خپل لس نوکران بوتل او هم هغه شان
یې وکړل چې څنگه مالک خدای ورته فرمائیلى ؤو. هغه د
خپل خاندان او د ښار د خلقو نه سخت یرېدو چې د ورځې
یې داسې کړې وې، نو هغه د شپې داسې وکړل. (۲۸) کله
چې په ورپسې سحر د ښار خلق وختی پاڅېدل نو هغوی ته
پته ولگېده چې د بعل قربان گاه او د اشیرې نښې ماتې شوې
دی او دویم غویې په هغه قربان گاه باندې سوزولې شوې
دې چې هلته جوړه شوې وه. (۲۹) هغوی د یو بل نه تپوس
وکړو، ”دا چا کړی دی؟“ هغوی ښه معلومات وکړو او پته
ورته ولگېده چې د یوآس زوی جدعون دا کړی دی. (۳۰) نو
بیا هغوی یوآس ته ووئیل، ”خپل زوی دلته بهر راوباسه چې
مړ یې کړو. ځکه چې هغه د بعل قربان گاه تباہ کړې ده او د
اشیرې ستنه یې ټوټې کړې ده.“ (۳۱) خو یوآس هغه ټولو ته
ووئیل چا یې چې مخالفت کولو، ”تاسو د بعل صفائی کوئ
څه؟ تاسو د هغه دپاره بحث کوئ؟ هر څوک چې د هغه
صفائی کوی نو هغه به د سحر نه مخکښې ووژلې شی. که
بعل خدای وی، نو هغه دې خپل ځان بچ کړی. دا د هغه
قربان گاه وه چې تباہ کړې شوه.“ (۳۲) نو د هغه وخت نه
جدعون په یربعل باندې مشهور شو، کله چې یوآس وئیلی ؤو،
”پرېږده چې بعل خپل ځان بچ کړی، دا د هغه قربان گاه ده
چې تباہ کړې شوه.“ (۳۳) نو ټول میدیانیان، عمالیقیان او د
صحرا قبیلې راغونډې شوې، د اُردن سیند نه پورې وتل او د
یزرعیل په مېدان کښې یې خېمې ولگولې. (۳۴) د مالک خدای
روح په جدعون نازل شو، نو هغه بیگل وغږولو او د ابیعزر د
قبیلې سرې یې راوغوښتل چې هغه پسې روان شی. (۳۵) هغه

د منسی ټولې علاقې دواړو برخو ته پېغام وړونکی ولېږل چې هغوی راوغواړی او چې ده پسي روان شی. هغه د آشر، زبولون او نفتالی قبیلو ته پېغام وړونکی ولېږل او هغوی هم د ده سره شاملېدو دپاره راغلل. (۲۶) بیا جدعون خدای پاک ته وفرمائیل، ”ته وایې چې دا فېصله دې کړې ده چې ته به ما د بنی اسرائیلو د خلاصولو دپاره استعمالوې. (۲۷) ټیک ده، زه به په درمند باندې دا وړی وغوروم. خو که په سحر کبني پرڅه صرف په وړی باندې وی او په زمکه باندې نه وی، نو ما ته به پته ولگی چې د بنی اسرائیلو بچ کولو دپاره به ته ما استعمالوې.“ (۲۸) نو هم دغه شان وشول. کله چې جدعون ورپسي سحر وختی پاڅېدو، هغه وړی نچور کړه او دومره ډېره پرڅه یې ترې نه وویستله چې د اوبو نه یې یو لوبسې پک شو. (۲۹) جدعون خدای پاک ته وفرمائیل، ”ما ته مه غصه کېږه، ما له اجازت راکړه چې صرف یوه خبره وکړم. ما لږ پرېږده چې په وړی باندې یو بل آزمېست وکړم. دا ځل پرېږده چې وړی اوچه وی او زمکه لمده وی.“ (۳۰) په هغه شپه خدای پاک هغه هر څه وکړل. په ورپسي سحر وړی اوچه وه، خو زمکه په پرڅه باندې لونده وه.

د جدعون میدیانانو له شکست ورکول

۷ (۱) یوه ورځ جدعون او د هغه ټول سړی وختی پاڅېدل او د حرود چینې په خوا کبني یې خېمې ولگولې. د میدیانانو خېمې د هغوی شمالي طرف ته په مېدان کبني د مورده غر ته نږدې وې. (۲) مالک خدای جدعون ته وفرمائیل، ”تا سره

چې کوم سړی دی دا زما دپاره ډېر زیات دی چې هغوی له
په میدیانیانو باندې فتح ورکړم. کېدې شی چې هغوی دا
سوچ وکړی چې هغوی د خپل طاقت سره دا ګټه موندلې ده،
نو مغروره به شی. ﴿٣﴾ خلقو ته اعلان وکړه، هر څوک چې
یربډلې وی یا یې زړونه بائیللی وی نو هغوی دې واپس کور ته
لاړ شی او مونږ به دلته د جلعاد د غر سره ایسار شو. نو
دوویشت زره واپس لاړل او لس زره ایسار شول. ﴿٤﴾ بیا
مالک خدای جدعون ته وفرمائیل، ”تا سره دا سړی اوس هم
ډېر زیات دی. هغوی لاندې اوبو ته بوځه او زه به هغوی ستا
دپاره هلته بېل بېل کړم. چې زه تا ته ووايم چې دا سړی به تا
سره خامخا ځی نو هغه به ځی او چې کوم سړی درته وېنايم
چې نه به ځی نو هغه به نه ځی.“ ﴿٥﴾ جدعون سړی اوبو له
بوتلل او مالک خدای هغه ته وفرمائیل، ”هغه کسان چې د
سپي په شان په ژبه اوبه څښی، د هغه ټولو نه جدا کړه چې په
خپلو ګوپو باندې ټیټ شی او اوبه وڅښی.“ ﴿٦﴾ هلته درې
سوه سړی داسې ؤو چې هغوی په لپو کېښي اوبه راواخستلې
او وې څښلې، او نور ټول په خپلو ګوپو باندې ټیټ شول او
اوبه یې وڅښلې. ﴿٧﴾ مالک خدای جدعون ته وفرمائیل، ”د
دې درې سوو سړو په ذریعه چې په لپو باندې اوبه څښی، زه
به تاسو بچ کړم او په میدیانیانو باندې به فتح درکړم. باقی
نور ټول کورونو ته ولېږه.“ ﴿٨﴾ نو جدعون هغه ټول بنی
اسرائیلیان کور ته ولېږل بغېر د هغه درېو سوو نه، چا چې
بیګلې او سامان ساتلې وو. د میدیانیانو کېمپ د هغوی نه
لاندې په مېدان کېښي وو. ﴿٩﴾ په هغه شپه مالک خدای
جدعون له حکم ورکړو، ”پاڅه او په خېمو حمله وکړه، زه تا
له په هغوی باندې فتح درکوم. ﴿١٠﴾ خو که ته د حملې کولو

نه یرپرې، نو د خپل نوکر فوراه سره لاندې خېمو ته لار شه.

﴿۱۱﴾ چې هغوی خه وائی نو ته به هغه واورې او تا ته به د

حملې کولو حوصله ملاو شی. “ نو جدعون او د هغه نوکر

فوراه د دشمنانو د خېمو غاړې ته لارل. ﴿۱۲﴾ میدیانیان،

عمالیقیان او د صحرا قبیلو سپری د مولخانو د لښکر په شان

په مېدان کښې خواره شوی ؤو او د هغوی اوبشان د سمندر د

شگو په شان بې شمېره ؤو. ﴿۱۳﴾ کله چې جدعون راورسېدو،

هغه واورېدل چې یو سرے خپل ملگری ته خوب بیانوی. هغه

وفرمائیل، “ ما خوب ولیدو چې د اوربشو یو گول روتی

راورغړېده او یوه خېمه یې ووهله، خېمه په بل مخ واورېدله

او راوغورزېدله. ﴿۱۴﴾ د هغه دوست جواب ورکړو، “ دا د

بنی اسرائیلو توره ده چې د یوآس زوی جدعون دے، د دې

بل هیخ مطلب نشته. خدای پاک هغه له په میدیانیانو او

زمونږ په ټول لښکر باندې فتح ورکړې ده. ” ﴿۱۵﴾ کله چې

جدعون د هغه سپری د خوب او د هغې د مطلب په حقله

واورېدل، نو هغه د مالک خدای عبادت وکړو. بیا هغه واپس

د بنی اسرائیلو خېمو ته لارو او وې فرمائیل، “ پاڅی، مالک

خدای تاسو له د میدیانیانو په لښکر باندې فتح درکوی. ” ﴿۱۶﴾

هغه درې سوه سپری په درېو ډلو کښې تقسیم کړل او هر یو

سپری له یې یو بیگل او یو منگے ورکړو چې په کښې به چراغ

وو. ﴿۱۷﴾ هغه هغوی ته وفرمائیل، “ زه چې کله د خېمو غاړې

ته ورسېرم، ما ته گورئ او چې زه خه کوم نو هغه شان

وکړئ. ﴿۱۸﴾ کله چې زه او زما قبيله بیگلې وغږوو، بیا تاسو

خپلې بیگلې د خېمو نه گېرچاپېره وغږوئ او داسې نعرې

ووھئ، دپاره د مالک خدای او د جدعون. ” ﴿۱۹﴾ جدعون او د

هغه سل سپری د نیمې شپې نه لږ مخکښې د خېمو غاړې ته

راغلل، هم په هغه وخت پهره دار بدل شوی ؤو. بيا هغوى بياگلي وغږولې او چې د هغوى سره کوم منگى ؤو نو هغه يې مات کړل، ﴿٢٠﴾ او هغه نورو دوو ډلو هم دغه شان وکړل. هغوى ټولو په خپلو گسو لاسونو کښې چراغونه نيولى ؤو، په ښو لاسونو کښې يې بياگلي وې او چغې يې وهلې، ”توره د مالک خدائ او جدعون دپاره.“ ﴿٢١﴾ ټول سړى د خېمو نه گېرچاپېره په خپل خپل خائ باندې ودرېدل او د دشمن ټول لښکر وتښتېدو او چغې يې وهلې. ﴿٢٢﴾ کله چې د جدعون سړو بياگلي غږولې، نو مالک خدائ د دشمن لښکر دې ته جوړ کړو چې د خپلو تورو سره په يو بل باندې حمله وکړي. هغوى د بيت سټه پورې د صريرات طرف ته او طبات ته نزدې ابيلمحوله پورې منډې وهلې. ﴿٢٣﴾ بيا د نفتالى او آشر قبيلو او د منسى د دواړو برخو نه سړى راوغوښتلې شول او هغوى په ميدانيانو پسې لاړل. ﴿٢٤﴾ جدعون د غرونو ملک ټول افرائيم ته پېغام وړونکى ولېږل چې وواى، ”لاندې راشئ او د ميدانيانو سره جنگ وکړئ. د اردن سيند او د بيت باره پورې ټول نهرونه ونيسئ، چې ميدانيان ترې نه راپورې نه وځي.“ نو د افرائيم سړى راغونډ کړې شول او هغوى د اردن سيند او د بيت باره پورې نهرونه ونيول. ﴿٢٥﴾ هغوى د ميدانيانو دوه مشران، عوريب او زئيب ونيول، عوريب يې د عوريب په گټ باندې ووژلو او زئيب يې د زئيب د انگورو په لنگرۍ کښې ووژلو. هغوى په ميدانيانو پسې ؤو او د عوريب او زئيب سرونه يې جدعون له راوړل، چې هغه اوس د اردن نمرخاته طرف ته وو.

د میدیانیانو آخري شکست

۱ بيا د افرائيم سږو جدعون ته ووئيل، ”کله چې ته د میدیانیانو سره جنگ له تلې نو مونږ دې ولې ونه غوښتلو؟ تا مونږ سره داسې سلوک ولې وکړو؟“ او هغوی ورباندې سخت تنقيد وکړو. ۲ خو هغه وفرمائيل، ”ما چې څه کولې شول دا د هغې په نسبت هيڅ هم نه دی څه چې تاسو کړی دی. که د افرائيم سږو لږ څه هم کړی دی دا د هغې نه ښه دی څه چې زما ټولې قبيلې کړی دی. ۳ د دې نه علاوه، د خدای پاک د طاقت په ذريعه تاسو د میدیانیانو دوه مشران عوريب او زئيب ووژل. ما داسې څه نه دی کړی چې ستاسو سره ځان برابر کړم.“ کله چې هغه دا وفرمائيل نو د هغوی غصه سره شوه. ۴ په دې وخت کېني جدعون او د هغه درې سوه سږي د اردن سيند له راغلي وو او د دې نه پورې وتی هم وو. هغوی ډېر ستړی وو، خو بيا هم په دشمن پسې وو. ۵ کله چې هغوی سکات ته ورسېدل، نو هغه د ښار خلقو ته وفرمائيل، ”زما سږو له لږه روټی ورکړی. هغوی ډېر ستړی دی او زه د میدیانیانو بادشاهان زېح او ضلمنغ پسې يم.“ ۶ خو د سکات مشرانو ووئيل، ”مونږ ستاسو لښکر له خوراک ولې ورکړو؟ تاسو تر اوسه پورې زېح او ضلمنغ نه دی نيولی.“ ۷ نو جدعون وفرمائيل، ”ټيک ده. کله چې مالک خدای زېح او ضلمنغ ما ته په حواله کړی، نو ستاسو غوښني به د صحرا په ازغو او غنو باندې وشلوم.“ ۸ جدعون فنواېل ته لاړو او هلته يې خلقو ته هم دغه شان درخواست وکړو، خو د فنواېل خلقو هم د سکات د خلقو په شان هم دغه شان جواب ورکړو. ۹ نو هغه هغوی

ته وفرمائيل، ”زه ځم، په خپر سره به واپس راځم او ستاسو
 دا برج به راغورزوم.“ (۱۰) زېح او ضلمنع په قرقور کښې د
 خپل لښکر سره وو. د صحرا د قبيلو د لښکر نه صرف
 پينځلس زره سپرې پاتې وو، يو لاک او شل زره فوجيان
 وژلې شوي وو. (۱۱) جدعون د نوبح او يگبها نمرخاته طرف
 ته د قافلو په لاره لاړو او ناڅاپي يې په لښکر باندې حمله
 وکړه. (۱۲) د ميدانيانو دوه بادشاهان زېح او ضلمنع
 وتښتېدل، خو هغه ورپسې وو او وې نيول او د هغوی ټول
 لښکر يې په وارخطايي آخته کړو. (۱۳) کله چې جدعون د
 حرس درې په لاره د جنگ نه واپس روان وو، (۱۴) هغه د
 سکات يو زلمې ونيولو او تپوس يې ترې نه وکړو. هغه زلمی
 جدعون ته د سکات د اووه اوياؤ مشرانو نومونه وليکل. (۱۵)
 بيا جدعون د سکات خلقو له لاړو او ورته يې وفرمائيل،
 ”تاسو ته ياد دی چې زما د مدد کولو نه مو انکار وکړو؟ او
 وئيل مو چې مونږ ستا سترې لښکر له هيڅ خوراک نه شو
 ورکولې ځکه چې تا زېح او ضلمنع نه دی نيولی. نو
 وگورئ، هغوی دا دی.“ (۱۶) بيا هغه د صحرا نه ازغی او
 غني يوړې او د سکات مشرانو له يې ورباندې سزا ورکړه.
 (۱۷) هغه په فنواپل کښې برج هم راغورزولو او د ښار خلق يې
 ووژل. (۱۸) بيا جدعون زېح او ضلمنع نه تپوس وکړو، ”تاسو
 په تبور کښې څوک وژلی دی؟“ هغوی جواب ورکړو، ”هغوی
 ستا په شان وو، هر يو کس د بادشاه د زوی په شان وو.“
 (۱۹) جدعون ورته وفرمائيل، ”هغوی زما وروڼه وو، زما د
 خپلې مور زامن وو. زه دا قسم خورم که تاسو هغوی وژلی
 نه وئ، نو ما به تاسو نه وژلی.“ (۲۰) بيا هغه خپل مشر زوی
 يتر ته وفرمائيل، ”لاړ شه او هغوی ووژنه.“ خو هلک خپله

توره راونه ويستله، حُكه چې هغه هلك وو او یرېدلو. (۲۱) بيا
زبح او ضلمنع جدعون ته ووئيل، ”راشه او په خپله مونږ
ووژنه. څنگه چې سرې وي هغسې يې طاقت وي.“ نو
جدعون هغوى ووژل او هغه ټول كالى يې ترې نه يوړل چې د
هغوى د اوبسانو په غاړو كېنې ؤو. (۲۲) د هغې نه پس، بنى
اسرائيلو جدعون ته ووئيل، ”ته او ستا نه پس دې ستا اولاد
زمونږ بادشاهان شى حُكه چې تا مونږ د ميديانيانو نه بچ كړى
يو.“ (۲۳) جدعون جواب وركړو، ”نه به زه او نه به زما زوى
ستاسو حكمران وي. مالِك خدائى به په خپله ستاسو
حكمران وي.“ (۲۴) خو هغه خپله خبره جارى وساتله، ”زه
به ستاسو نه يو څيز وغواړم. هر يو كس دې ما له هغه والى
راكړى كومې چې تاسو اخستې دى.“ (د ميديانيانو دا رواج
وو چې هغوى به د سرو زرو والى اچولې.) (۲۵) خلقو جواب
وركړو، ”مونږ به په داسې كولو خوشحاله شو.“ هغوى يوه
كپړه خوره كړه او چې هغوى په لوټ مار كېنې كومې د سرو
زرو والى اخستې وې هغه يې ورباندې كېښودې. (۲۶)
جدعون ته چې كومې د سرو زرو والى ملاو شوې وې هغه
تقريباً شل كلو وې او په دې كېنې كالى، هارونه او د كاسنى
رنگ جامې شاملې نه وې چې د ميديان بادشاهانو اغوستې
او هغه پټه هم په كېنې شامله نه وه چې د هغوى د اوبسانو په
غاړه وه. (۲۷) جدعون د سرو زرو يو بُت جوړ كړو او په
خپل ښار عفره كېنې يې كېښودو. ټولو بنى اسرائيلو خدائى
پاك پرېښودو او هلته د بُت عبادت له لارل. دا د جدعون او
د هغه د خاندان دپاره يو دام جوړ شو. (۲۸) نو ميديانيانو د
بنى اسرائيلو نه شكست وخوړو او هغوى نور د خطرې سبب
نه شول. څلورېست كاله په هغه ملك كېنې امن وو، تر دې

پورې چې جدعون مړ شو.

د جدعون مرگ

٢٩) جدعون واپس خپل کور ته لاړو او هلته اوسېدو. (٣٠) د هغه اويا زامن وو، ځکه چې د هغه ډېرې بڼې وې. (٣١) په شېم کبني د هغه يوه وينځه هم وه، د هغې نه يې يو زوی وشو او ابی ملک نوم يې پرې کېښودو. (٣٢) د يوآس زوی جدعون ښه په پوخ عمر کېښي مړ شو او د ابيعزر د قبيلې په ښار عفره کېښي د خپل پلار په اديره کېښي بڼخ شو. (٣٣) چې څنگه جدعون مړ شو نو بنی اسرائيلو بيا د خدای پاک سره بې غبرتی وکړه او د بعل د بتانو عبادت يې وکړو. هغوی يو بت جوړ کړو چې نوم يې بعلبریت وو، (٣٤) او د مالک خدای خپل خدای پاک خدمت يې نور ونه کړو، چا چې هغوی د گېرچاپېره د خپلو ټولو دشمنانو نه بچ کړی وو. (٣٥) جدعون چې د بنی اسرائيلو سره څومره ښه کړی وو نو هغوی د هغه خاندان ته هيڅ وفاداری ونه ښودله.

ابی ملک

٩ (١) د جدعون زوی ابی ملک د شېم ښار ته لاړو، چرته چې د هغه د مور ټول خپلوان اوسېدل او هغوی ته يې ووئيل (٢) چې د شېم د خلقو نه تپوس وکړی، ”ستاسو څنگه خوښه ده چې د جدعون اويا واړه زامن درباندي بادشاهی وکړی او يا که صرف يو کس؟ ياد ساتئ چې ابی ملک ستاسو خپله وينه ده.“ (٣) د هغه د مور خپلوانو د شېم خلقو سره

د دې په حقله د هغه دپاره خبره وکړه او د شِکم خلقو دا
 فېصله وکړه چې د ابی ملک خبره ومني ځکه چې هغه یې
 رشته دار وو. (۴) هغوی هغه له د بعل پریت د لوظ عبادتخانی
 نه اویا د سپینو زرو سیکې ورکړې او په دې پېسو هغه د
 بې کاره بدمعاشانو یوه ډله ځان سره کړه چې ملگرتیا یې
 وکړی. (۵) هغه په عفره کښې د خپل پلار کور ته لاړو او
 هلته یې د یو کانی دپاسه خپل اویا وروڼه ووژل، چې د
 جدعون زامن ؤو. خو د جدعون کشرې زوی یوتام پټ شو
 او ونه وژلې شو. (۶) بیا د شِکم او بیت ملو ټول خلق
 راغونډ شول او په شِکم کښې د څپرې پاکې ونې ته لاړل،
 چرته چې هغوی ابی ملک بادشاه جوړ کړو. (۷) کله چې
 یوتام د دې نه خبر شو، نو هغه لاړو او د گرزیم د غره په سر
 ودرېدو او هغوی ته یې چغې ووهلې، ”اے د شِکم خلقو،
 تاسو زما خبره واورئ تاسو زما خبره واورئ تر دې چې
 خدای پاک ستاسو خبره واورئ. (۸) یو ځل ونې راغونډې
 شوې چې د ځان دپاره یو بادشاه خوښ کړی. هغوی د
 زیتونو ونې ته ووئیل چې ته زمونږ بادشاه شه. (۹) د زیتونو
 ونې جواب ورکړو، ولې زه دې د زیتونو تېل ورکول بند کړم
 کوم چې د معبودانو او انسانانو د درناوی دپاره استعمالیږي
 صرف د دې دپاره چې د نورو ونو مشره شم. (۱۰) بیا ونو د
 اینځر ونې ته ووئیل چې، ته راشه او زمونږ بادشاه شه. (۱۱)
 خو د اینځر ونې جواب ورکړو، ولې زه دې خپله خوږه مېوه
 پیدا کول بند کړم، صرف د دې دپاره چې د نورو ونو مشره
 شم. (۱۲) نو بیا ونو د انگورو بوټی ته ووئیل چې، ته راشه او
 زمونږ بادشاه شه. (۱۳) خو د انگورو بوټی ورته په جواب
 کښې ووئیل، ولې زه دې خپل مے پیدا کول بند کړم، چې په

دې باندې معبودان او انسانان خوشحاليږي، صرف د دې
 دپاره چې د نورو ونو مشره شم. (۱۴) نو بيا ټولو ونو د ازغو
 غني ته ووئيل چې، ته راشه او زمونږ بادشاه شه. (۱۵) د ازغو
 غني جواب ورکړو چې، که تاسو په رښتيا سره ما خپل
 بادشاه جوړول غواړئ، نو زما د سوري لاندې پناه واخلي.
 که تاسو داسې ونه کړل نو زما د ازغو خانگو نه به اور بل
 شي او د لبنان د ديار ونې به وسوزوي. (۱۶) نو يوتام خپله
 خبره جاري وساتله چې، ”کله تاسو ابی ملک بادشاه جوړ
 کړو نو تاسو په رښتيا مخلصه او رښتوني وي څه؟ تاسو د
 جدعون د ياد څه درناوی وکړو او د هغه د خاندان سره مو
 ښه سلوک وکړو څه لکه څنگه چې د هغه د کارونو حق
 جوړېږي؟ (۱۷) هغه راپه ياد کړئ چې زما پلار ستاسو دپاره
 جنگ وکړو. هغه خپل ژوند په خطره کښې واچولو چې تاسو
 د ميدانيانو نه بچ کړي. (۱۸) خو نن تاسو زما د پلار د
 خاندان خلاف شوي. تاسو د هغه زامن اويا سپري د يو کاني
 دپاسه ووژل او دا ځکه چې د هغه د وينځي زوی ابی ملک
 ستاسو رښته دار دے او تاسو هغه د شکم بادشاه جوړ کړے
 دے. (۱۹) که تاسو نن د جدعون او د هغه اولاد سره د عزت
 او ښه ايمان سلوک وکړو، نو تاسو دې د ابی ملک نه
 خوشحاله شي او هغه دې ستاسو نه خوشحاله شي. (۲۰) خو
 که داسې نه وي نو ابی ملک ته دې اور بل شي او د شکم او
 بيت ملو خلق دې وسوزوي. د شکم او بيت ملو د خلقو نه دې
 اور بل شي او ابی ملک دې وسوزوي. (۲۱) يوتام د خپل
 ورور ابی ملک نه یرېدو نو ځکه هغه وتښتېدو او بير ته د
 اوسېدو دپاره لاړو. (۲۲) ابی ملک په بنی اسرائیلو باندې درې
 کاله بادشاهی وکړه. (۲۳) بيا خدای پاک د ابی ملک او د شکم

د خلقو په مينځ کښې دشمنی پيدا کړه او هغوی د ابی ملک
خلاف بغاوت وکړو. (۲۴) داسې د دې دپاره وشول چې
ابی ملک او د شکم خلقو ته د خپلو بدو سزا ملاو شی چا چې
د هغه مدد کړی وو چې د جدعون اويا زامن ووژنی. (۲۵) د
شکم خلقو د ابی ملک خلاف د غرونو په سرونو باندې په پت
ځای کښې سپری کښېنول او هر څوک هم چې په هغه لاره
تېرېدل نو هغوی به یې لوټ کول. نو ابی ملک د دې نه خبر
شو. (۲۶) د عبید زوی جعل د خپلو وروڼو سره شکم ته راغلو
او د هغه ځای خلقو په هغه باندې اعتبار وکړو. (۲۷) هغوی
ټول خپلو د انگورو باغونو ته دننه لاړل او انگور یې
راوشو کول او مے یې ترې نه جوړ کړل او یوه مېله یې جوړه
کړه. هغوی د خپل خدای د عبادت ځای ته لاړل، چرته چې
هغوی خوراک څښاک وکړو او ابی ملک ته یې کنځل وکړل.
(۲۸) د عبید زوی جعل ووئیل، ”دا په شکم کښې مونږ څه
قسم سپری یو؟ مونږ د ابی ملک خدمت ولې کوو؟ هغه دے
څوک؟ هغه د جدعون زوی دے. او زیول ته د هغه نه حکم
ملاوېږی، خو مونږ ولې د هغه خدمت وکړو؟ د خپل پلار نیکه
همور وفادار اوسئ، چا چې ستاسو د قبیلې بنیاد اېښی وو.
(۲۹) زما دا ارمان دے چې زه د دې خلقو مشر وے نو ما به
د ابی ملک نه ځان خلاص کړی وے. ما به هغه ته وئیلی
وے چې خپل لښکر تیار کړه او بهر د جنگ دپاره راووځه.“
(۳۰) د هغه ښار حکمران زیول چې کله هغه څه واورېدل چې
جعل وئیلی وؤ نو په غصه شو. (۳۱) هغه په ارومه کښې
ابی ملک ته پېغام وپړونکی ولېږل چې داسې ورته ووائی، ”د
عبید زوی جعل او د هغه وروڼه شکم ته راغلی دی او هغوی
د ښار خلق لمسوی چې ستا خلاف بغاوت وکړی. (۳۲) نو

اوس، تا او ستا خلقو له په کار دی چې لار شئی او په پتو کبني پت شئی. (۳۳) سبا سحر چې څنگه نمر راوڅړی نو تاسو پاڅئ او په ښار باندې ناڅاپه حمله وکړئ. نو چې کله جعل او د هغه سړی ستاسو خلاف راوځی، نو چې څه مو خوښه وی هغه ورسره وکړئ. (۳۴) نو ابی ملک او د هغه ټول سړی د شپې لارل او د شکم نه بهر په څلورو ډلو کبني پت شول. (۳۵) نو د عبید زوی جعل بهر تلے وو او د ښار د دروازې په خوله کبني ولاړ وو او هم په هغه وخت ابی ملک د خپلو فوجیانو سره د پتو ځایونو نه راووتلو. (۳۶) جعل هغوی ولیدل او زبول ته یې وویل، ”گوره، د غرونو د سرونو نه سړی راروان دی.“ زبول جواب ورکړو، ”هغه سړی نه دی. هغه صرف د غرونو سوری دی.“ (۳۷) جعل ورته بیا وویل، ”گوره، د غره د سر نه سړی راکوزیږی او یوه ډله د قسمت بنودونکی څپړی د ونې نه په لار راروانه ده.“ (۳۸) بیا زبول هغه ته وویل، ”اوس ستا لافې چرته دی؟ ته هم هغه کس وې چې تا وئیل چې مونږ د دې سړی ابی ملک خدمت ولې وکړو. دا هغه سړی دی چې تا ورسره د نفرت سلوک کولو. اوس لار شه او جنگ ورسره وکړه.“ (۳۹) جعل د شکم خلق بوتلل او د ابی ملک سره یې جنگ وکړو. (۴۰) جعل وتښتېدو او ابی ملک ورپسې وو. د ښار د دروازې نه د ننوتلو نه مخکېنې ډېر کسان زخمیان شول. (۴۱) ابی ملک په ارومه کبني اوسېدو او زبول د شکم نه جعل او د هغه وروڼه وشړل، نور هلته نه شول اوسېدلے. (۴۲) په ورپسې ورځ ابی ملک ته پته ولگېده چې د شکم خلق پتو ته راووتل، (۴۳) نو هغه خپل سړی بوتلل، په درېو ډلو کبني یې تقسیم کړل، په پتو کبني پت شول او انتظار یې کولو. کله چې هغه ولیدل چې خلق د

بشار نه بهر روان دی، نو هغه د پټ خائ نه د هغوی د وژلو
 دپاره راووتلو. (۴۴) کله چې ابی ملک او د هغه قبيله په تیزی
 سره د بشار د دروازې د حفاظت دپاره مخکښي شوه، نو هغه
 دوو نورو ډلو په پټو کښي په خلقو باندې حمله وکړه او ټول
 یې ووژل. (۴۵) ټوله ورځ جنگ جاری وو. ابی ملک بشار
 قبضه کړو، د هغې خلق یې ووژل، بشار یې وران کړو او زمکه
 یې په مالگه پټه کړه. (۴۶) کله چې د شکم په قلعه کښي ټول
 مشران سړی د دې نه خبر شول، نو هغوی د بعل بریت د لوظ
 عبادتخاني په مضبوط خائ کښي پناه ولټوله. (۴۷) ابی ملک
 خبر شو چې هغوی هلته راغونډ شوی دی، (۴۸) نو هغه د
 خپلو سړو سره د ضلمون غر ته وختلو. هلته هغه یو تیر
 واخستلو، د ونې څانگه یې ماته کړه او په خپله اوږه یې
 کښنوده. هغه خپلو سړو ته وویل چې، ”زر شی او هم دغه
 شان وکړی.“ (۴۹) نو هر یو سړی د ونې څه څانگي ماتي
 کړې، بیا هغوی ابی ملک پسې لاړل او لرگی یې د قلعي
 دېوالونو سره ډېرې کړل. هغوی په دې باندې اور بل کړو،
 هغه دننه خلق د نورو ټولو خلقو سره مړه شول چې په قلعه
 کښي وو. دا تقریباً زر سړی او ښځې وې. (۵۰) ابی ملک
 تیبض ته لاړو، د بشار نه یې گېره واچوله او قبضه یې کړو.
 (۵۱) هلته یو مضبوط برج وو او په بشار کښي هر یو سړی او
 ښځې، سره د مشرانو هغې ته ورمندېه کړه. خپل ځانونه یې په
 کښي بند کړل او پاس چت ته وختل. (۵۲) کله چې ابی ملک
 په برج باندې حمله کولو له راغلو، نو هغه دروازې ته ورغلو
 چې په برج باندې اور بل کړی. (۵۳) خو یوې ښځې د هغه په
 سر باندې د بره نه د ژرندې پل وروغورزولو او د هغه کوپړی
 یې ماته کړه. (۵۴) نو هغه زر هغه زلمی راوغوښتلو کوم چې

د هغه وسله وپله او حُکم يې ورکړو، ”خپله توره راوباسه او ما ووژنه. زه دا نه غواړم چې څوک ووايي چې زه يوې بنځې وژلمې يم.“ نو هغه زلمی ترې نه توره په بل طرف وويستله او هغه مړ شو. (٥٥) کله چې بنی اسرائیلو وليدل چې ابی ملک مړ شو، نو هغوی ټول کور ته لاړل. (٥٦) نو داسې خدای پاک ابی ملک له د هغو بدو بدله ورکړه کوم بد چې هغه د خپل پلار خلاف کړی ؤو چې اويا وروڼه يې وژلی ؤو. (٥٧) خدای پاک د شکم خلقو له هم د هغوی د بدمعاشۍ په وجه سخته سزا ورکړه، څنگه چې د جدعون زوی یوتام وئیلی ؤو چې په هغوی به داسې کيږی چې کله هغه پرې لعنت وئیلو.

تولع

١٠ (١) د ابی ملک د مرگ نه پس د دودو نمسې او د فوه زوی، تولع د بنی اسرائیلو د بچ کولو دپاره راغلو. هغه د یساکار د قبیلې نه وو او د افرائیم د غرونو په ملک سمیر کښې اوسېدو. (٢) هغه درویشت کاله د بنی اسرائیلو قاضی وو. بیا هغه مړ شو او په سمیر کښې بنځ شو.

یائیر

(٣) د تولع نه پس یائیر د جلعاد نه راغلو. هغه دوویشت کاله د بنی اسرائیلو قاضی وو. (٤) د هغه دېرش زامن ؤو چا چې په دېرشو خرونو سورلی کړې وه. د جلعاد په ملک کښې د هغوی دېرش ښارونه ؤو، چې تر اوسه پورې د یائیر په نوم یادېږی. (٥) یائیر مړ شو او په قامون کښې بنځ شو.

٦) بنی اسرائیلو یو خُل بیا د مالک خُدائِ خِلاف گناه وکړه او د بعل او عستارات او هم داسې د شام، د صیدا، د موآب، د عمون او د فلسطیانو د معبودانو عبادت یې وکړو. هغوی مالک خُدائِ پرېښودو او د هغه عبادت کول یې بس کړل.

٧) نو مالک خُدائِ بنی اسرائیلو ته په قهر شو او فلسطیانو او عمونیانو له یې موقع ورکړه چې بنی اسرائیلو له شکست ورکړی. ٨) هغوی اتلس کاله هغه ټول بنی اسرائیل په تکلیف کښې واچول او ظلم زیاتې یې ورسره کولو کوم چې په جلعاد کښې د اُردن سیند نمرخاته طرف ته د اموریانو په مُلک کښې اوسېدل. ٩) عمونیان د اُردن نه هم پورې وتل چې د یهوداه، بنیامین او افرائیم قبیلو سره جنگ وکړی. بنی اسرائیلیان په سخت کړاؤ کښې وؤ. ١٠) نو بنی اسرائیلو مالک خُدائِ ته فریاد وکړو او وې وئیل، ”مونږ ستا خِلاف گناه کړې ده، خُکه چې مونږ ته، زمونږ خپل خُدائِ پاک پرېښودې او د بعل د بُتانو عبادت مو وکړو.“ ١١) مالک خُدائِ هغوی له دا جواب ورکړو، ”مِصریانو، اموریانو، عمونیانو، فلسطیانو، ١٢) صیدانیانو، عمالیقیانو او ماعونیانو په تېره زمانه کښې تاسو سره ظلم زیاتې کولو او تاسو ما ته فریاد وکړو. ما تاسو د هغوی نه بچ نه کړئ خُه؟ ١٣) خو تاسو بیا هم زه پرېښودم او د نورو معبودانو عبادت مو وکړو، نو زه به بیا تاسو نه بچ کوم. ١٤) لار شئ او هغه معبودانو ته فریاد وکړئ چې تاسو خوښ کړی دی. کله چې تاسو په تکلیف کښې یئ نو هغوی له موقع ورکړئ چې تاسو بچ کړی.“ ١٥) خو بنی اسرائیلو مالک خُدائِ ته وئیل،

”مونڙ گناه ڪري ده. ڇهه ڇي ستا خوبنه وي نو هغه راسره وڪره، خونن مونڙ بچ ڪره.“ (۱۶) نو هغوي د پردو معبودانو نه ڄاڻن خلاص ڪيو او د مالڪ خدائ عبادت پي وڪيو، نو د بني اسرائيلو په تڪليف باندې د هغه زره وسوزيدو. (۱۷) بيا د عمونيانو لښڪر د جنگ دپاره تيار ڪيو وڪيو او په جلعاد ڪښي پي خيمي ولگولي. بني اسرائيل هم راغونڊ شول او په مصفاه ڪښي پي خيمي ولگولي. (۱۸) هلته خلقو او د بني اسرائيلو د قبيلو مشرانو يو بل ته ووييل، ”څوڪ ڇي په عمونيانو باندې ورومبي حمله وڪري نو هغه به د جلعاد په ٽولو خلقو باندې مشر شي.“

۱۱ (۱) د جلعاد يو بهادر فوجي افتاح د يوې ڪنجري زوي وو. د هغه د پلار هم جلعاد نوم وو. (۲) د جلعاد د خپلي ښځي نه نور زامن هم وو او ڪله ڇي هغوي لوي شول، نو افتاح پي مجبور ڪيو ڇي د ڪور نه لار شي. هغوي هغه ته ووييل، ”تا ته به زمونڙ د پلار په ميراث ڪښي هيڄ هم نه ملاويڙي، ته د بلي ښځي زوي پي.“ (۳) افتاح د خپلو ورونيو نه وتښتيدو او د طوب په ملڪ ڪښي اوسيدو. هلته د بي ڪاره بدمعاشانو ډله د هغه سره شوه او هغوي به د هغه سره څڙيدل. (۴) لږه موده پس عمونيان د بني اسرائيلو خلاف جنگ له لارل. (۵) ڪله ڇي داسي وشول نو د جلعاد مشران لارل ڇي افتاح د طوب ملڪ نه واپس راولي. (۶) هغوي ووييل، ”راشه او د عمونيانو خلاف په جنگ ڪښي زمونڙ مشر شه.“ (۷) خو افتاح ورته ووييل، ”تاسو زما نه دومره نفرت وڪيو ڇي دې ته مو مجبور ڪرم ڇي د خپل پلار د ڪور

نه لار شم. اوس چي تاسو په تڪليف کښي يئ نو ما له ولي
 راغلي يئ؟“ (۸) هغوي افتتاح ته ووييل، ”اوس مونږ تا له حڪه
 راواپس شو چي غواړو چي مونږ سره لار شي او د عمونيانو
 سره جنگ وکړي او د جلعاد د ټولو خلقو مشري وکړي.“
 (۹) افتتاح هغوي ته ووييل، ”بسه ټيک ده که تاسو ما د ځان
 سره واپس بوځي چي عمونيانو سره جنگ وکړم او مالک
 خدائي ما له فتح راکړي، نو زه به ستاسو مشر شم.“ (۱۰)
 هغوي ورته په جواب کښي ووييل، ”مونږ ته منظوره ده.
 مالک خدائي زمونږ گواه دے.“ (۱۱) نو افتتاح د جلعاد
 مشرانو سره لارو او خلقو هغه د قبيلو مشر او فوجي مشر
 جوړ کړو. افتتاح په مصفاه کښي د مالک خدائي په وړاندې
 خپل د تړون خبرې بيان کړي. (۱۲) بيا افتتاح د عمون بادشاه
 له پېغام وړونکي ولېږل چي ورته ووائي، ”ته زمونږ سره څه
 لانجه لرې؟ تا زمونږ په ملک باندې ولي حمله کړې ده؟“ (۱۳)
 د عمون بادشاه د افتتاح پېغام وپړونکو ته جواب ورکړو، ”کله
 چي بني اسرائيليان د مصر نه راووتل، نو هغوي د ارنون
 سيند نه واخله تر ييوق سيند او د اردن سيند پورې زما ملک
 ونيولو. نو اوس به ته ما له دا بغېر د جنگ جگړې واپس
 راکوي.“ (۱۴) افتتاح د عمون بادشاه ته واپس پېغام وړونکي
 ولېږل (۱۵) چي داسې ورته ووائي، ”دا رښتيا نه دی چي بني
 اسرائيلو د موآب يا د عمون ملک نيولے دے.“ (۱۶) داسې
 وشول يعني کله چي بني اسرائيليان د مصر نه لارل، نو هغوي
 د صحرا په لاره بحر قلزم ته روان شول او قاديس ته راغلل.
 (۱۷) بيا هغوي د ادوم بادشاه له پېغام وړونکي ولېږل چي
 اجازت ترې نه وغواړي چي د هغه په ملک کښي تېر شي.
 خو د ادوم بادشاه هغوي نه پرېښودل. هغوي د موآب بادشاه

ته هم ووئيل، خو هغه هم پرې نه بنودل چې د هغه په ملك
 كښې تېر شي. نو بنی اسرائیلیان په قادس كښې ایسار شول.
 ۱۸ بیا هغوی په صحرا كښې روان ؤو، د اډوم او د موآب
 ملك نه تاوېدل تر دې پورې چې د موآب نمرخاته طرف ته
 راغلل چې د ارنون سیند بل طرف ته وو. هغوی هلته خېمې
 ولگولې، خو هغوی د ارنون نه پورې نه وتل ځكه چې دا د
 موآب د حد پوله وه. ۱۹ بیا بنی اسرائیلو په حسبون كښې د
 اموریانو بادشاه سیحون ته پېغام وړونکی ولېږل، چې د هغه
 نه اجازت وغواړی چې هغوی د هغه په ملك كښې تېر شي او
 خپل ملك ته لاړ شي. ۲۰ خو سیحون بنی اسرائیلیان تېرېدو
 ته نه پرېښودل ځكه چې په هغوی بې اعتباره وو. هغه خپل
 ټول لښكر راغونډ كړو، په يهض كښې یې خېمې ولگولې او په
 بنی اسرائیلو یې حمله وكړه. ۲۱ خو مالک خدای د بنی
 اسرائیلو خدای پاك، بنی اسرائیلو له په سیحون او د هغه په
 لښكر باندې فتح وركړه. نو بنی اسرائیلو د هغه اموریانو هغه
 ټوله علاقه قبضه كړه كوم چې په هغه ملك كښې اوسېدل.
 ۲۲ هغوی په جنوب كښې د ارنون نه واخله په شمال كښې
 تر یبوق پورې او نمرخاته طرف ته د صحرا نه واخله
 نمرپرېواته طرف ته د اردن سیند پورې د اموریانو ټوله علاقه
 قبضه كړه. ۲۳ نو دا مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای
 پاك وو چا چې د خپلو خلقو بنی اسرائیلو دپاره اموریان
 وشرل. ۲۴ چې تاسو له څه هم ستاسو معبود كموس
 دركړی دی نو هغه به ستاسو سره وی. خو چې مالک
 خدای، زمونږ خدای پاك مونږ له څه هم راکړی دی هغه به
 زمونږ سره وی. ۲۵ ستاسو خیال دا دې څه چې تاسو د
 موآب د بادشاه د صفور د زوی بلق نه ښه یی؟ هغه كله بنی

اسرائیلو ته د جنگ دعوت ورکړې دے څه؟ هغه کله زمونږ
 خلاف جنگ کړې دے څه؟ (۲۶) بنی اسرائیلو درې سوه
 کالو راسې حسبون او عیروعیر او د دې نه گېرچاپېره
 ښارونه او د ارنون سیند په غاړه ټول ښارونه قبضه کړی
 دی. تاسو په هغه وخت هغه واپس ولې نه وئ نیولی؟ (۲۷) نه،
 ما ستاسو سره هیڅ بد نه دی کړی. تاسو دا بد کوئ چې زما
 سره جنگ کوئ. مالک خدای قاضی دے. هغه به نن د بنی
 اسرائیلو او عمونیانو په مینځ کښې فېصله وکړی چې څوک
 په حقه دی. (۲۸) خو د عمون بادشاه، د افتتاح د طرف نه
 دې پېغام ته هیڅ پام ونه کړو. (۲۹) بیا د مالک خدای روح په
 افتتاح نازل شو. هغه په جلعاد او په منسی کښې تېر شو او په
 جلعاد کښې مصفاه ته راوایس شو او د هغه ځای نه یې د
 عمونیانو خلاف روان شو. (۳۰) افتتاح د مالک خدای دپاره دا
 منښته ومنله، ”که تۀ ما له په عمونیانو باندې فتح راکړې، (۳۱)
 که زۀ واپس په خبر سره راورسېدم او څوک هم چې زما د
 کور نه ورومبې زما سره د ملاوېدو دپاره راووتل نو هغه به د
 مالک خدای وی نو هغه څیز به هغه ته د سوزېدونکې نذرانې
 په توگه پېش کړم.“ (۳۲) نو افتتاح د عمونیانو سره جنگ
 دپاره د سیند نه پورې وتلو او مالک خدای هغه له فتح
 ورکړه. (۳۳) هغه د عیروعیر نه واخله، د منیت نه گېرچاپېره
 علاقه او تر ابیل کرامیم پورې ټول شل ښارونه وران کړل.
 هلته یو لوی قتل عام وو او عمونیانو د بنی اسرائیلو نه
 شکست وخورو.

د افتتاح لور

٣٤ ڪلهه چي افتتاح واپس په مصفاه کبني کور ته لارو، هلته د

هغه لور د هغه سره ملاوېدو له راروانه وه، گډېده او تمبل يې

وهلو. هغه يې اېک يوه لور وه، د هغه نور زامن او لويه نه

وې. ٣٥ ڪلهه يې چي هغه وليده، نو هغه د خفگان نه خپلي

جامي وشلولې او وې وئيل، ”اے زما لورې، زه خو به تباہ او

برباد شم. ما چي د مالک خدائ سره کوم لوظ کړے دے،

زه خو هغه نه شم ماتولے.“ ٣٦ هغې ورته ووئيل، ”که تا د

مالک خدائ سره وعده کړې وي نو تا چي خه وئيلي دي نو

هم هغه شان ما سره وکړه، ځکه چي مالک خدائ ستا

دشمنانو عمونيانو نه بدل واخستلو.“ ٣٧ خو هغې خپل پلار

ته ووئيل، ”ته زما دپاره دا يو کار وکړه، دوه مياشتي ما

يواځي پرېږده، چي زه د خپلو ملگرو سره د غرونو په علاقه

کبني سرگردانه وگرځم او ماتم وکړم ځکه چي زه په

پېغلټوب کبني مړه کېرم.“ ٣٨ هغه ورته ووئيل چي، ”لاره

شه،“ او دؤو مياشتو له يې لرې ولېږله. هغه د خپلو ملگرو

سره د غرونو علاقې ته لاره او ماتم يې وکړو ځکه چي هغه

بې اولاده او بې واده مړه کېدله. ٣٩ دوه مياشتي پس هغه

واپس خپل پلار له راغله. هغه هم هغه شان وکړل چي څنگه

يې د مالک خدائ سره لوظ کړے وو. او هغه په پېغلټوب

کبني مړه شوه او د يو سړي سره يې هم تعلق نه وو لرلے نو

داسي په بني اسرائيلو کبني د دې نه يو رواج جوړ شو ٤٠

چي بنځي به هر کال څلور ورځي تلې چي د جلعاد د افتتاح د

لور دپاره ماتم وکړي.

د اِفرائيم سږي د جنگ دپاره تيار شول، هغوی د

أردن سيند نه صفون ته پورې وتل او اِفتاح ته يې ووئيل، ”ته د عمونيانو سره جنگ دپاره د حد پولې نه ولې واوږدلې او مونږ دې راونه غوښتلو چې تا سره لاړ شو؟ مونږ به ستا کور سره تا وسوزوو.“ (۱)

خو اِفتاح هغوی ته ووئيل، ”زما او زما د خلقو د عمونيانو سره يوه سخته لانجه وه. ما تاسو راوغوښتلې، خو تاسو زه د هغوی نه بچ نه کړم. (۲) کله چې ما ته پته ولگېده چې تاسو زما د بچ کولو دپاره رانه غلې، نو ما خپل ژوند په خطر کېښې واچولو او د حد پولې نه

واوږېدم چې د هغوی سره جنگ وکړم او مالک خدای ما له په هغوی باندې فتح راکړه. نو اوس تاسو ما سره جنگ کولو له ولې راغلی یی؟“ (۳) بيا اِفتاح د جلعاد ټول سږي راغونډ کړل، د اِفرائيم د سږو سره يې جنگ وکړو او هغوی له يې شکست ورکړو ځکه چې د اِفرائيم خلقو وئيلي وو چې،

”تاسو جلعاديان تش د اِفرائيم او منسی مفروران یی.“ (۴) د دې دپاره چې اِفرائيميان تښتېدو ته پرې نه ږدی، جلعاديانو هغه ځايونه ونيول چې چرته هغوی د اُردن نه پورې وتلې شول. کله چې به يو اِفرائيمي هم د تښتېدو کوشش کولو نو هغه به د پورې وتو اجازت غوښتو او د جلعاد سږو به ترې نه

ټپوس کولو، ”ته د اِفرائيم د قبيلې يې څه؟“ که هغه به ووئيل چې، ”نه،“ (۵) هغوی به ورته ووئيل چې، ”شبوليت ووايه.“ خو هغه به ورته په جواب کېښې ”شبوليت“ ووئيل ځکه چې

هغه به دا ټکي صحيح نه شو وئيلې. نو هغه به يې ونيولو او د اُردن سيند نه د پورې وتو په ځای کېښې به يې ووژلو. په

د اُردن سيند نه د پورې وتو په ځای کېښې به يې ووژلو. په

هغه وخت کبني دوه څلوېښت زره افرائيميان ووژلې شول. (۷) افتاح شپږ کاله د بنی اسرائیلو قاضي وو. بيا هغه مړ شو او په جلعاد کبني په يو ښار کبني ښخ شو.

اِصان، ايلون او عبدون

(۸) د افتاح نه پس، د بيت لحم اِصان د بنی اسرائیلو قاضي شو. (۹) د هغه دېرش زامن او دېرش لوڼه وې. هغه خپلې لوڼه د خپلې قبيلې نه بهر واده کړې او خپلو زامنو له يې دېرش ښځې د پردو قبيلو نه واده کړې. اِصان اووه کاله د بنی اسرائیلو قاضي وو، (۱۰) بيا هغه مړ شو او په بيت لحم کبني ښخ شو. (۱۱) د اِصان نه پس، د زبولون ايلون لس کاله د بنی اسرائیلو قاضي شو. (۱۲) بيا هغه مړ شو او د زبولون په علاقه په ايلون کبني ښخ شو. (۱۳) د ايلون نه پس، د فرعاتون نه د هليل زوی عبدون د بنی اسرائیلو قاضي شو. (۱۴) د هغه څلوېښت زامن او دېرش نمسی وو، چې هر يو په خپل څر باندې سورلی کوله. عبدون اته کاله د بنی اسرائیلو قاضي وو، (۱۵) بيا هغه مړ شو او په فرعاتون کبني ښخ شو چې دا ځای د عماليقيانو د غرونو په ملک کبني د افرائيم په علاقه کبني وو.

د سمسون پېدا کېدل

۱۳ (۱) بنی اسرائیلو د مالک ځدای خلاف بيا گناه وکړه، نو هغه فلسټيان پرېښودل چې څلوېښت کاله پرې حکومت وکړی. (۲) په هغه وخت کبني د صرعا په ښار کبني د دان

قبیلې یو سرې وو چې نوم یې منوحه وو، د هغه ښځه ښځه شنه وه او بچی یې نه وو. (۳) د مالک خدای فرېسته هغې ته راڅرگنده شوه او ورته یې وفرمائیل، ”ته هیڅکله د بچو د پیدا کېدو جوگه شوې نه یې، خو ته به زر امیدواره شې او یو زوی به دې وشې. (۴) خیال کوه چې مې یا شراب ونه څښې او نه چې حرام څیز وخورې، (۵) او ستا د زوی پیدا کېدو نه پس هیڅکله چې د هغه وېسته پرې نه کړې، ځکه چې د هغه د پیدا کېدو د ورځې نه به هغه خدای پاک ته د نذیر په حیثیت وقف وی. هغه به د فلسطیانو نه د بنی اسرائیلو بچ کول شروع کړی.“ (۶) بیا هغه ښځه لاره او خپل خاوند ته یې ووئیل، ”د خدای پاک یو سرې ما له راغلو، هغه د خدای پاک د فرېستې په شان هیبتناک ښکارېدو. ما د هغه نه تپوس ونه وکړو چې د کوم ځای نه راغلی یې، نو هغه ما ته خپل نوم هم ونه ښودلو. (۷) خو هغه ما ته وفرمائیل چې زه به امیدواره شم او یو زوی به مې وشې. هغه راته وفرمائیل چې مې یا شراب مه څښه او نه چې حرام څیز وخورې، ځکه چې تر کومې پورې هغه ماشوم ژوندی وی نو هغه به خدای پاک ته د نذیر په حیثیت وقف وی.“ (۸) نو منوحه مالک خدای ته سوال وکړو، ”مالکه خدایه، د خدای پاک هغه سرې کوم چې تا رالېږلې وو هغه پرېږده چې بیا مونږ له راشی او مونږ ته وښای چې کله هغه هلک پیدا شی نو مونږ د هغه سره څه وکړو.“ (۹) منوحه چې کوم سوال کړی وو نو خدای پاک هم هغه شان وکړل او چې کله هغه ښځه په پتو کېښې ناسته وه نو د خدای پاک هغه فرېسته ورله واپس راغله، خو د هغې خاوند منوحه د هغې سره نه وو. (۱۰) نو هغې سمدستی منډه کړه او خپل خاوند ته یې ووئیل، ”گوره، هغه

بله ورغ چي کوم سرے ما له راغلی وو هغه بيا ما ته څرگند
 شوے دے. “ (۱۱) منوحه پاڅېدو او خپلې بنځې پسې لاړو.
 هغه سرې له ورغلو او تپوس يې ترې نه وکړو، ”آيا ته هغه
 سرے يې څه چا چې زما د بنځې سره خبرې کولې؟“ هغه
 جواب ورکړو، ”آو، زه هم هغه يم.“ (۱۲) نو منوحه ترې نه
 تپوس وکړو، ”کله چې ستا خبره رښتيا شي، نو د هغه هلک
 د ژوند اصول به څه وي او د هغه کار به څه وي؟“ (۱۳) د
 مالک خدای فرښتې ورته وفرمائيل، ”ستا بنځه به دا خبره
 يقيني کړي چې هغه هر څه وکړي چې څه ما ورته وئيلي دي.
 (۱۴) هغه به داسې يو څيز هم نه خوري چې د انگورو باغ نه
 راځي، هغه به يو قسم مے هم نه څښي او نه به حرام څيز
 خوري. هغه به خامخا هغه هر څه کوي چې ما ورته وئيلي
 دي.“ (۱۵-۱۶) منوحه ته پته نه وه چې دا د مالک خدای
 فرښته ده، نو هغه ورته ووئيل، ”مونږ سره لږ ايسار شه او
 مونږ پرېرېده چې تا له يو د چپلې بچے پوخ کړو.“ خو فرښتې
 ورته وفرمائيل، ”که زه ستاسو سره ايساره شم، نو زه به
 ستاسو خوراک نه خورم. که تاسو دا پخول غواړئ، نو دا
 مالک خدای ته د نذرانې په توگه وسوزوئ.“ (۱۷) منوحه ورته
 ووئيل، ”مونږ ته خپل نوم وښايه، چې کله ستا خبره رښتيا
 شي نو مونږ به ستا عزت وکړو.“ (۱۸) فرښتې ورته وفرمائيل،
 ”ته زما د نوم تپوس ولې کوې؟ دا يو داسې عجيبه نوم دے
 چې ته به ورباندې پوهه نه شي.“ (۱۹) نو منوحه د چپلې يو
 بچے او څه غله واخستله او د گټ په قربان گاه باندې يې
 مالک خدای ته پېش کړه. او چې کله منوحه او د هغه بنځې
 ورته کتل نو مالک خدای يو عجيبه کار وکړو. (۲۰-۲۱) په
 کوم وخت کېښې چې د قربان گاه نه لمبې ختلې، نو منوحه او

د هغهٔ بښځې ولیدل چې د مالک خدای فرېسته د اور په لمبو کښې بره آسمان ته وختله او منوحه او د هغهٔ بښځه پرمخې په زمکې پرېوتل. خو هغوی هغه سرې بیا ونه لیدو نو هغوی ته پته ولگېده چې دا د مالک خدای فرېسته وه. (۲۲) منوحه خپلې بښځې ته وویل، ”په دې کښې څه شک نشته چې مونږ به مړه شو، ځکه چې مونږ خدای پاک لیدلې دے.“ (۲۳) خو بښځې یې جواب ورکړو، ”که مالک خدای زمونږ وژل غوښتلې، نو هغهٔ به هیڅکله زمونږ نذرانې نه قبلولې، نو هغهٔ به مونږ ته دا هر څه نهٔ ښودلې او نهٔ به یې راته دا خبرې کړې وې.“ (۲۴) نو د هغهٔ د بښځې یو زوی وشو او سمسون نوم یې ورباندې کېښودو. هغه ماشوم لوئېدو او مالک خدای برکت ورکړو. (۲۵) او د مالک خدای روح هغه په هغه وخت کښې تکره کړو چې کله هغه د صرعا او استال په مینځ کښې د دان په کېمپ کښې وو.

د سمسون واده

۱۴ (۱) یوه ورځ سمسون تمت ته لاړو، هلته یې یوه پېغله فلسټی ولیده. (۲) هغه واپس کور ته لاړو او خپل مور پلار ته یې وفرمائیل، ”په تمت کښې ما یوه فلسټی جینی لیدلې ده او اوس هغه ما ته واده کړی.“ (۳) خو مور پلار یې ورته وویل، ”ستا په خپلوانو یا زمونږ په ټولو خلقو کښې جینی نشته څه، چې تهٔ خامخا ځې او په ناسنته فلسټیانو کښې جینی کوې؟“ خو سمسون خپل پلار ته وفرمائیل، ”هغه جینی ما له وکره ځکه چې هغه مې خوښه ده.“ (۴) مور پلار ته یې

دا پته نَه وه چي په دې کار کښې د مالک خُداي لاس وو،
 حُکه چي مالک خُداي د فلسطينانو سره د جنگ دپاره يوه
 موقع لټوله. په هغه وخت کښې فلسطينانو په بني اسرائيلو
 باندې حکومت کولو. (٥) نو سمسون د خپل مور پلار سره
 تمنن ته لاړو. کله چي هلته هغوي د انگورو په باغونو کښې
 تېرېدل، هغه آواز واورېدو چي يو خوان زمرې هغه ته
 مخامخ غورېږي. (٦) د مالک خُداي روح ناڅاپه په هغه نازل
 شو او سمسون يې تکره کړو او په تشو لاسونو يې زمرې
 ټوټې ټوټې کړو، لکه چي دا د چپلي بچي وي. خو هغه خپل
 مور پلار ته د دې په حقله ونه وئيل. (٧) بيا هغه لاړو او د
 هغه جيني سره يې خبرې وکړې او هغه يې خوښه شوه. (٨)
 يو څو ورځې پس سمسون د هغې سره واده کولو دپاره
 واپس لاړو. په لاره کښې هغه راوگرځېدو چي د هغه ازمرې
 لاش وگوري چي کوم يې وژلې وو او هغه وليدل چي د دې
 په لاش کښې دننه ډېرې مچي او شات هم وو. (٩) هغه شات
 د لاسونو سره راوويستل او په روانه کښې يې خوړل. بيا هغه
 خپل مور او پلار له هم يوړل او لږ يې ترې نه ورکړل او
 هغوي هم وخوړل، خو سمسون ونه فرمائيل چي دا شات يې
 د مږ ازمرې نه راويستلي دي. (١٠) د هغه پلار د هغه جيني
 کور ته لاړو او سمسون هلته لويه مېلمستيا وکړه. هلته د
 ځوانانو دا رواج وو. (١١) کله چي فلسطينانو هغه وليدو، نو
 هغوي دېرش ځوانان ملگري وروپېرل چي د هغه سره ايسار
 شي. (١٢) - (١٣) سمسون هغوي ته وفرمائيل، ”زه به ستاسو نه
 د يو سخت سوال ټپوس وکړم. که تاسو يې ما له د روتي په
 دې اوو ورځو کښې جواب راکړو، نو زه به تاسو له د کتان
 دېرش چوغي او دېرش جوړه جامي درکړم. خو که جواب

مورانه کړو نو ما له به تاسو د کتان دېرش چوغي او دېرش
 جوړه جامې راکوئ. “ هغوی ورته وویل، ” مونږ ته خپل
 سخت سوال ووايه، چې مونږ يې واورو. “ ﴿١٤﴾ هغه ورته
 وفرمائيل، ” د خوړونکي نه د خوراک څه شے راووتلو، د
 تکره شی نه څه خوړ شے راووتلو. “ درې ورځې وروستو هم
 هغوی د دې سخت سوال جواب ورنه کړے شو. ﴿١٥﴾ په
 څلورمه ورځ هغوی د سمسون بښځې ته وویل، ” خپل خاوند
 وغولوه چې مونږ ته د دې سخت سوال مطلب وښائي. که تا
 ونه ښودلو نو مونږ به ستا د پلار په کور اور ولگوو او تا به
 هم په کښې وسوزوو. تا مونږ د دې دپاره راغوبښتي یو څه
 چې غریبانان شو؟ که داسې نه ده؟ “ ﴿١٦﴾ نو د سمسون بښځه
 په ژړا هغه له ورغله او ورته يې وویل، ” ته زما سره مينه نه
 کوې. ته زما نه کرکه کوې. تا زما د خلقو نه د سخت سوال
 تپوس وکړو او ما ته دې ونه وئيل چې د دې مطلب څه
 دے. “ هغه ورته وفرمائيل، ” گوره، ما خپل مور پلار ته هم نه
 دی وئيلي. نو زه تا ته ولې ووايم؟ “ ﴿١٧﴾ هغې د دې په حقله د
 خبرات په ټولو اوو ورځو کښې ژړل. خو په اوومه ورځ هغه
 ورته د دې سخت سوال مطلب وښودلو، ځکه چې هغې د دې
 په حقله هغه ډېر تنگ کړو. بيا هغې فلستيانو ته وویل. ﴿١٨﴾
 نو په اوومه ورځ د نمر پرېوتو نه مخکښې، د ښار سړو هغه ته
 وویل، ” د شاتو نه به خوړ څه شے وی؟ د ازمری نه به تکره
 څه شے وی؟ “ سمسون ورته په جواب کښې وفرمائيل، ” که
 تاسو زما په غوا یوې نه وے کړے، نو تاسو به د دې سخت
 سوال جواب نه وے راکړے. “ ﴿١٩﴾ د مالک خدای روح
 ناڅاپه په هغه باندې راغلو او هغه يې تکره کړو او هغه لاندې
 اسقلون ته لاړو، چرته چې يې دېرش سړی ووژل، جامې يې

ترېنه وويستلې او د هغوى جامې يې هغه سړو له ورکړې چا چې هغه سخت سوال حل کړې وو. د هغې نه پس هغه واپس د خپل پلار کور ته لاړو، چې څه شوى ؤو په هغې باندې سخت غصه وو، (۲۰) او د سمسون بڼه هغه سړى له ورکړې شوه چې کوم د هغه په واده کېنې د هغه بڼه ملگرې وو.

پينځلسم باب

۱۵ (۱) لږه موده وروستو سمسون د غنمو د لَو په وخت کېنې د خپلې بڼې سره ملاوېدو دپاره لاړو او يو د چېلې بجې يې ورله بوتلو. هغه د هغې پلار ته وفرمائيل، ”زه غواړم چې د خپلې بڼې کوټې ته لاړ شم او ورسره ځلمم.“ خو د هغې پلار هغه دننه نه پرېښودو. (۲) هغه سمسون ته ووييل، ”په حقيقت کېنې زما خيال دا وو چې ته د هغې نه کرکه کوې، نو ما هغه ځکه ستا بڼه ملگرى له ورکړه. خو کشره خور يې ترې نه بنائسته ده، د هغې په ځاى دا وکړه.“ (۳) سمسون وفرمائيل، ”دا ځل چې زه د فلستيانو سره څه کوم نو د هغې الزام دې په ما نه شى لگولې.“ (۴) نو هغه لاړو او درې سوه لومبرې يې ونيولې. د دؤو دؤو لومبرو لکى يې وتړلې او د دې په غوټو کېنې يې چراغونه کېښودل. (۵) بيا هغه چراغونه بل کړل او لومبرې يې د فلستيانو فصلونو طرف ته پرېښودلې. نو داسې هغه گېډى شوې فصل او ولاړ فصل يې وسوزولو او د انگورو او زيتونو باغونه يې هم ورسره وسوزول. (۶) کله چې فلستيانو تپوس وکړو چې،

”دا چا کړی دی؟“ نو هغوی خبر شول چې دا سمسون کړی دی، ځکه چې د تمت یو سړی یې د هغه سخر، د سمسون بڼه د سمسون ملگری له ورکړې وه. نو فلسطیان لارل او هغه بڼه او د هغې پلار یې په اور وسوزول. (۷) سمسون هغوی ته وفرمائیل، ”چې تاسو دا کار کړی دے نو په دې وجه زه قسم خورم چې تر هغې پورې به زه قنار نه شم چې ترڅو پورې مې ستاسو نه بدل نه وی اخستے.“ (۸) نو هغه په دوی باندې سخته حمله وکړه او پېر کسان یې ترې نه ووژل. بیا هغه لارو او د ایتام غر په یو غار کښې ایسار شو.

د سمسون د فلسطیانو نه بدل اخستل

(۹) فلسطیان راغلل او په یهوداه کښې یې خپمې ولگولې او د لحي په ښار یې حمله وکړه. (۱۰) د یهوداه سړو د هغوی نه تپوس وکړو، ”تاسو په مونږ باندې ولې حمله کوئ؟“ هغوی په جواب کښې ورته وویل، ”مونږ د دې دپاره راغلی یو چې سمسون قېدی بوحو او هم هغه شان ورسره وکړو چې څه یې زمونږ سره کړی و.“ (۱۱) نو د یهوداه درې زره سړی د ایتام د غره هغه غار ته لارل او سمسون ته یې وویل، ”تا ته پته نشته څه چې فلسطیان په مونږ باندې حکومت کوی؟ تا مونږ سره څه کړی دی؟“ هغه جواب ورکړو، ”ما د هغوی سره هم هغه شان وکړل چې څه یې زما سره کړی و.“ (۱۲) هغوی وویل، ”مونږ دلته د دې دپاره راغلی یو چې تا وتړو، نو داسې به تا هغوی ته په حواله کړو.“ سمسون وفرمائیل، ”ما ته قسم وخورئ چې تاسو به په خپله ما نه وژنئ.“ (۱۳) هغوی ورته وویل، ”تیک ده، مونږ به صرف تا وتړو او هغوی

ته به دې حواله كړو. مونږ تانه وژنو.“ نو هغوى هغه په دؤو نوؤ پړو وتړلو او د غره نه يې په زور بوتلو. (۱۴) كله چې هغه لحي ته راغلو، نو فلسطينانو د هغه طرف ته منډې وهلې او هغه ته يې چغې وهلې. د مالک خدائ روح ناڅاپه هغه تکره كړو، نو هغه د خپلو لاسونو او متو نه تاو شوى پړى داسې وشلول لكه چې سوزېدلى تارونه وى. (۱۵) بيا هغه د خر د ژامني يو تازه هډوكې وموندو. هغه ورټيټ شو او راوچت يې كړو او زر سړى يې ورباندې ووژل. (۱۶) او هغه ووئيل، ”د خر د ژامني هډوكى سره ما زر سړى ووژل، د خر د ژامني هډوكى سره ما هغوى ډېرې ډېرې كړل.“ (۱۷) د هغې نه پس هغه د ژامني هډوكې وغورزولو. چرته چې دا كار وشو نو د هغه خائ نوم د ژامني غر شو. (۱۸) بيا سمسون سخت تېرې شو، نو هغه مالک خدائ ته فرياد وكړو او وې فرمائيل، ”تا ما له دا لويه فتح راکړې ده، اوس زه د تندې نه مرم او د ناسنته په لاسونو كېنې به وغورزېرم؟“ (۱۹) نو خدائ پاك هلته د لحي په زمكه كېنې يو خالى خائ كولاو كړو او اوبه ترې نه راووتلې. سمسون اوبه وڅېنلې او تازه دم شو. نو هغه په دې باندې دا نوم كېنېدو، ”د چغې وهونكى چينه“ او دا تر اوسه پورې په لحي كېنې ده. (۲۰) د فلسطينانو په دور كېنې سمسون شل كاله د بنى اسرائيلو قاضى وو.

سمسون په غزه كېنې

۱۶ (۱) سمسون يوه ورغ فلسطى بنار غزه ته لاړو، هلته د يوې كنجري سره ملاو شو او د هغې سره ځملاستو. (۲) د

غزه خلقو ته پته ولگېده چې سمسون هلته دے، نو هغوی هغه
 حای نه گېره واچوله او د ښار په دروازه کښې یې ټوله شپه د
 هغه انتظار وکړو. ټوله شپه هغوی غلی وؤ، د خپلو ځانونو
 سره یې دا سوچ کولو چې، ”د سحر رڼا پورې به مونږ انتظار
 وکړو او بیا به هغه ووژنو.“ (۳) خو سمسون تر نیمې شپې
 پورې د کنجرې سره پروت وو. بیا هغه پاڅېدو او د ښار
 دروازه یې ونيوله او د تمبو، دُرشلو، تالو او هر څه سره یې
 وويستله. هغه دا په خپلو اوږو باندې کښودل او د هغه غر
 سر پورې یې یوړل چرته نه چې حبرون ښکارېدو.

سمسون او دلیله

(۴) د هغې نه پس، سمسون په یوه ښځه باندې مئین شو چې
 نوم یې دلیله وو، چې هغه د سورق په مېدان کښې اوسېده.
 (۵) هغه پښځه فلسټی بادشاهان هغې له لارل او ورته یې
 وویل، ”سمسون وغولوه چې تا ته ووائی چې هغه دومره
 تکړه ولې دے او مونږ په هغه باندې څنگه غالب راتلے شو،
 چې وې تړو او کمزورے یې کړو. مونږ هر یو به تا له یوولس
 سوه د سپینو زرو سیکې درکړو.“ (۶) نو دلیلی سمسون ته
 وویل، ”مهربانی وکړه ما ته ووايه چې ته په څه څیز دومره
 تکړه یې. که څوک تا تړل او کمزورے کول وغواړی نو هغه
 داسې څنگه کولے شی؟“ (۷) سمسون ورته په جواب کښې
 وفرمائیل، ”که هغوی د لیندې په اوو نوؤ مزو باندې ما وتړی
 چې هغه تازه وی او اوچ شوی نه وی، نو زه به د نورو په
 شان کمزورے شم.“ (۸) نو فلسټی بادشاهانو دلیلی له د
 لیندې اووه مزی راوړل چې اوچ شوی نه و او هغې پرې

سمسون وٽرلو. (۹) ٻه بله ڪوٽه ڪبني د هغي ڇه ٿه سڀو انتظار ڪولو، نو هغي چغه ڪره، ”سمسونه، ستا د نيولو ڊپاره فلسٽيان راغلي دي.“ خو هغه د ليندي مزي داسي وشلول لکه چي ٻه تارونو باندې اور ولگي او وشليري. خو هغوي ته بيا هم د هغه د طاقت د راز پته ونه لگهده. (۱۰) دليلي سمسون ته ووييل، ”گوره، تا زما نه بي وقوفه جوڙه ڪري ده او ما ته دي دروغ ووييل. اوس ما ته ووايه چي ته ڇنگه بنه ٽرلي ڪهڊي شي.“ (۱۱) هغه ورته وفرمائيل، ”که هغوي ما ٻه داسي رسو باندې وٽري چي هيڄڪله هم استعمال شوې نه وي، نو زه به د نورو ٻه شان ڪمزور ٿي شم.“ (۱۲) نو دليلي نوڀ رسي راوڀري او هغه بي ڀري وٽرلو. بيا هغي چغه ڪره، ”سمسونه، ستا د نيولو ڊپاره فلسٽيان راغلي دي.“ هغه سڀو ٻه بله ڪوٽه ڪبني انتظار ڪولو. نو هغه رسي د تارونو ٻه شان د خپلو مٿو نه وشلولي. (۱۳) دليلي سمسون ته ووييل، ”تا تر اوسه پوري زما نه ڪم عقله جوڙه ڪري ده او ما ته دروغ وائي. ما ته ووايه چي ته ڇنگه بنه ٽرلي ڪهڊي شي.“ هغه ورته وفرمائيل، ”که ته زما د وڀستو اووه ڪونسي د جامو ٻه خپله ڪڍي ڪبني وگندي او د ڪڍي ٻه سيخ پوري بي وٽري، نو زه به د نورو ٻه شان ڪمزور ٿي يم.“ (۱۴) دليلي هغه ٻه آرام سره اوڏه ڪرو، د هغه د وڀستو اووه ڪونسي بي وگندي او د ڪڍي ٻه سيخ پوري بي وٽرلي او چغه بي ڪره، ”سمسونه، ستا د نيولو ڊپاره فلسٽيان راغلي دي.“ خو هغه پاڇڊو او خپل وڀستو بي د هغه ڪڍي نه خلاص ڪرل. (۱۵) نو هغي ورته ووييل، ”ته ڇنگه وائي چي زما سره مينه ڪوي، ڪله چي ته ٻه ما اعتبار هم نه ڪوي؟ تا دري ڄل زما نه ڪم عقله جوڙه ڪره او تا بيا هم ما ته ونه وئييل چي ته ٻه ڇه باندې دومره ٽڪره

یې. (۱۶) هغې به هره ورځ د هغه نه تپوس کولو. هغې هغه دومره تنگ کړې وو چې پوزې له ترې راغلو. (۱۷) نو سمسون آخر کبني هغې ته رښتیا وئیل، ”زما وېښته هیڅکله هم نه دی کل شوی. زما د پیدا کېدو د وخت نه زه خدای پاک ته د نذیر په حیثیت وقف یم. که زما وېښته کل شوی و، نو زما طاقت به ختم شوې وو او د نورو په شان به کمزورې وم.“ (۱۸) کله چې د لیلې ته پته ولگېده چې هغه ورته ټول راز وښودلو، نو هغې فلسټی بادشاهانو ته یو پیغام ولېرلو او ورته یې ووئیل، ”تاسو یو ځل بیا راشئ. سمسون ما ته رښتیا وئیلی دی.“ نو هغوی راغلل او د ځان سره یې پېسې هم راوړې. (۱۹) د لیلې په آرام سره سمسون په خپل غېږ کبني اوده کړو او بیا یې سرې راوغوښتلو، چې هغه د سمسون د وېښتو اووه څنې کلې کړې. نو داسې هغه یې په تکلیف کبني واچولو ځکه چې د هغه طاقت ختم شو. (۲۰) بیا هغې چغه کړه، ”سمسونه، ستا د نیولو دپاره فلسټیان راغلی دی.“ هغه پاڅېدو او خیال یې دا وو چې زه به د مخکبني په شان ځان خلاص کړم او آزاد به شم. خو هغه ته پته نه وه چې مالک خدای هغه پرېښی وو. (۲۱) فلسټیانو هغه ونيولو او سترگې یې ترې نه وویستلې. هغه یې غزه ته بوتلو او د زېږو په زنجیرونو باندې یې وتړلو او په قېد کبني ترې نه د مېچني د تاوولو کار اخستلو. (۲۲) خو د هغه وېښته بیا راوشول.

د سمسون مرگ

(۲۳) فلسټی بادشاهان راغونډ شول چې جشن وکړی او خپل خدای دجون ته یوه لویه قربانی پېش کړی. هغوی ووئیل،

”زمونږ خدائى مونږ له زمونږ په دشمن سمسون باندې فتح راکړې ده.“ (۲۴-۲۵) نو هغوى خوشحالي کوله او هغوى ووييل، ”سمسون راوغواړئ او راځئ چې په هغه پورې ټوقې وکړو.“ کله چې هغوى سمسون د قېد نه راوويستلو، نو هغوى ورپورې ټوقې کولې او د ستنو په مينځ کښې يې ودرولې وو. کله چې خلقو هغه ولېدلو، نو هغوى د خپل خدائى ثناء صفت کولو، ”زمونږ خدائى زمونږ په دشمن باندې فتح راکړې ده، چا چې زمونږ ملک وران کړو او زمونږ ډېر کسان يې ووژل.“ (۲۶) سمسون هغه هلک ته وفرمائيل چا چې لاس نيولې روان کړې وو چې، ”ما پرېږده چې په هغه ستنو باندې لاس ولگوم چې په کومو باندې دا کور ولاړ دى. زه په دې باندې تکیه لگول غواړم.“ (۲۷) هغه ځائى د بنځو او سپرو نه ډک وو. پينځه واړه فلسټي بادشاهان هم هلته وو او هلته په چټ باندې تقريباً درې زره بنځې او سپرې وو، هغوى کتل چې په سمسون پورې ټوقې کېدلې. (۲۸) سمسون سوال وکړو، ”اې مالکه خدایه پاکه، لږ ما راياد کړه، خدایه پاکه. زه تا ته سوال کوم چې يو ځل بيا ما له طاقت راکړه، نو چې په دې يو وار د فلسټيانو نه د خپلو دوو سترگو بدل واخلم.“ (۲۹) نو سمسون هغه دوه مينځنۍ ستنې ونيولې چې په کومو باندې هغه آبادی ولاړه وه. په دواړو باندې يې يو يو لاس کېښودو (۳۰) او چغه يې کړه، ”پرېږده چې د فلسټيانو سره مې شم.“ هغه د خپل ټول زور سره ستنو له دیکه ورکړه او هغه بُتخانه په هغه پينځو بادشاهانو او په نورو ټولو کسانو باندې راوغورزېده. سمسون د خپل مرگ په وخت د هغې نه زيات خلق ووژل چې څومره هغه په خپل ژوند کېښې وژلې وو. (۳۱) د هغه وروپه او د هغه د خاندان نور کسان د هغه

لاش وړلو له راغلل. هغه يې واپس يوړو او د صُرعا او اِستال په مينځ كښې د خپل پلار منوحه په قبر كښې يې ښخ كړو. هغه شل كاله د بنى اسرائيلو قاضى وو.

د ميكاه بُتان

۱۷ (۱) يو ځل يو سرې وو چې نوم يې ميكاه وو، هغه د

غرونو په مُلك اِفرائيم كښې اوسېدو. (۲) هغه خپلې مور ته ووييل، ”كله چې ستا نه هغه يوولس سوه د سپينو زرو سيكې چا پتې كړې، نو ما واورېدل چې تا هغه غل ته ښېرې وکړې. گوره، هغه پېسې ما سره دى او هغه ما اخستې دى.“ د هغه مور ووييل، ”زما زويه، مالک خدائ دې تا له برکت

درکړې.“ (۳) هغه پېسې واپس خپلې مور له ورکړې او مور يې ووييل، ”چې هغه ښېرې زما په زوى باندې ونه لگي زه پخپله دا د سپينو زرو سيكې مالک خدائ ته وقف كوم. د

لرگي په يوه مجسمه به دا سپين زر وخېژولې شى. نو داسې به زه دا د سپينو زرو سيكې تا له واپس درکړم.“ (۴) كله يې چې دا واپس خپلې مور له ورکړې نو هغې دوه سوه د سپينو زرو سيكې يوړې او زرگر د لرگي بُت جوړ كړو او سپين زر يې پرې وخېژول. دا د ميكاه په كور كښې كېښودې شول. (۵) د دې سرې يعنې د ميكاه يوه بُت خانه وه. هغه څه بُتان

او يو مقدس پېش بند جوړ كړو. او خپل يو زوى يې خپل

امام مقرر كړو. (۶) په هغه وخت كښې په بنى اسرائيلو كښې يو بادشاه هم نه وو، خلقو هم هغه شان كول چې څه يې

خوښه وه. (۷) هم په هغه وخت كښې هلته يو ځوان ليوى وو چې د يهوداه د بيت لحم په ښار كښې اوسېدو. (۸) هغه د

بیت لحم نه لارو چي د اوسېدو دپاره بل خائ و لټوی. د سفر په دوران کښې د افرائیم د غرونو په مُلک کښې د میکاه کور ته راغلو. (۹) میکاه د هغه نه تپوس وکړو، ”ته د کوم خائ نه راغلی یې؟“ هغه ورته ووئیل، ”زه یو لیوی یم چې د یهوداه د بیت لحم نه راغلی یم. زه د اوسېدو دپاره یو خائ لټوم.“

(۱۰) میکاه ووئیل، ”ما سره ایسار شه. زما امام او مشیر شه او زه به په کال کښې لس د سپینو زرو سیکې، جامې او خوراک درکوم.“ (۱۱) هغه خوان لیوی د میکاه سره اوسېدو ته راضی شو او د هغه د زوی په شان شو. (۱۲) میکاه هغه خپل امام مقرر کړو او هغه د میکاه په کور کښې اوسېدو. (۱۳) میکاه ووئیل، ”اوس چې زما یو لیوی امام شته، نو ما ته پته ده چې مالک خدای به زما هر کار سم کړی.“

میکاه او د دان قبيله

۱۸ (۱) په هغه وخت کښې چې د بنی اسرائیلو یو بادشاه هم نه وو نو په هغه ورځو کښې د دان قبیلې یوه داسې علاقه لټوله چې دعوی پرې وکړی او قبضه یې کړی ځکه چې د بنی اسرائیلو په قبیلو کښې هغوی ته خپله زمکه نه وه ملاو شوې. (۲) نو د دان د قبیلې د ټولو کورنو نه پینځه تکره سړی خوبښ کړل. هغوی یې د صرعا او استال ښارونو نه ولېږل او ورته یې ووئیل چې، ”د هغه مُلک تحقیق وکړئ او ویې لټوئ.“ کله چې هغوی د غرونو مُلک افرائیم ته ورسېدل، نو هغوی د میکاه په کور کښې ایسار شول. (۳) کله چې هغوی هلته وو، نو هغوی د هغه خوان لیوی په لهجه باندې پوهه شول، نو هغوی ورغلل او تپوس یې ترې نه وکړو، ”ته دلته

خه ڪوئي؟ ته دلته ڇا راوستلے پي؟“ (۴) هغه جواب و رکرو،
 ”زه د ميڪاه سره ڪار ڪوم، زه د امام په توگه د هغه سره
 خدمت ڪوم او هغه ما له تنخواه راکوي.“ (۵) هغوي هغه ته
 ووئيل، ”د خدائ پاڪ نه لږ تپوس وکړه ڇي مونږ به په خپل
 سفر کښي ڪامياب شو او ڪه نه.“ (۶) امام جواب و رکرو،
 ”په خبر لږ شيء، ستاسو سفر د مالک خدائ نه منظور
 شوے دے.“ (۷) نو هغه پينځه سږي روان شول او د ليس
 ښار ته لاړل. هغوي وليدل ڇي د هغه خائ خلق د صيدانيانو
 په شان په امن سره اوسېدل. هغوي امن پسند او غلي خلق
 و، د هيڇا سره پي هم لانجه نه وه، هغوي سره د ضرورت
 ٽول څيزونه موجود و. هغوي د صيدانيانو نه ښه لږي
 اوسېدل او د نورو خلقو سره پي هيڅ لږن ډډن نه ڪولو. (۸)
 ڪله ڇي هغه پينځه سږي صرعا او استال ته راوگرځېدل، نو
 د دوي خپلوانو د هغوي نه تپوس وکړو ڇي، ”تاسو خه
 وليدل.“ (۹) هغوي جواب و رکرو، ”راخي ڇي په ليس حمله
 وکړو. مونږ هغه ملڪ وليدو او هغه ډېر ښه وو. دلته هسي مه
 ايسار پري. زر شيء. او هغه ملڪ ونيسي.“ (۱۰) ڪله ڇي تاسو
 هلته ورسېږي، نو تاسو به وگورئ ڇي هغه امن پسند خلق
 دي. هغه يو لوي ملڪ دے، او ڇي خه غواږي هغه هر خه په
 کښي شته او خدائ پاڪ هغه تاسو له درکوي.“ (۱۱) نو د دان
 قبيلي شپڙ سوه سږي د صرعا او استال نه لاړل او د جنگ
 وسله ورسره وه. (۱۲) هغوي لاړل او د يهوداه په مغرب په
 قريته يعريم کښي پي خپمي ولگولي. نو دا ځکه د هغه خائ
 نوم تر اوسه پوري د ”دان ڪمپ“ دے. (۱۳) هغوي د هغه
 خائ نه لاړل او د غرونو په ملڪ افرائيم کښي د ميڪاه ڪور ته
 راغلل. (۱۴) بيا هغه پينځه سږي ڪوم ڇي د ليس ملڪ ڪتلو له

تلی وُو هغوی خپلو ملگرو ته ووتیل، ”تاسو ته پته وه څه چې هلته په یو کور کبني یوه مجسمه او یو په قالب کبني جوړ شوی بُت دے؟ هلته نور بُتان او مقدس پېش بند هم دی. ستاسو څه خیال دے چې څه وکړو؟“ (۱۵) هغوی د میکاه کور ته لاړل، چرته چې هغه ځوان لیوی اوسېدو او سلام یې ورباندې واچولو. (۱۶) په دې دوران کبني چې د دان کوم شپږ سوه فوجیان چې د جنگ دپاره تیار وُو، هغوی په دروازه کبني ولاړ وُو. (۱۷) هغه پینځه جاسوسان سیدها کور ته ننوتل او هغه ټول بُتان او مقدس پېش بند یې واخستلو، په دې دوران کبني امام د شپږ سوو وسله بندو سپرو سره په دروازه کبني ایسار وو. (۱۸) کله چې سړی د میکاه کور ته ننوتل او مقدس څیزونه یې راواخستل، نو امام د هغوی نه تپوس وکړو، ”تاسو څه کوئ؟“ (۱۹) هغوی ورته ووتیل، ”غله شه. چې یوه خبره هم ونه کړې. مونږ سره لاړ شه او زموږ امام او مشر شه. د یو سړی د خاندان د امام کېدو نه دا ښه نه ده څه چې د بنی اسرائیلو د یوې قبیلې امام شي؟“ (۲۰) نو امام په دې باندې پېر خوشحاله شو او هغه مقدس څیزونه یې واخستل او د هغوی سره لاړو. (۲۱) نو هغوی خپل بچی، څاروی او خپل هر څه د ځان نه مخکې کړل او روان شول. (۲۲) هغوی د هغه کور نه ښه لرې مزل کړے وو نو میکاه خپل گاونډیان راغونډ کړل او د دان په سپرو پسې لاړل او ورورسېدل. (۲۳) او هغوی ته یې چغه کړه. د دان سړی راوگرځېدل او د میکاه نه یې تپوس وکړو، ”څه چل دے چې دومره پېر خلق راغونډ شوی یی؟“ (۲۴) میکاه ورته په جواب کبني ووتیل، ”مطلب دې څه دے، څه خبره ده؟ ته زما امام بوځي او زما جوړ کړی معبودان اوږي او ځي نو

نور زما سره خه پاتي کيږي؟“ (٢٥) د دان سږو ورته ووييل،
 ”ستا دپاره به دا بنه وي چې نور هيڅ غږ ونه کړي. گني دا
 سږي به غصه شي او حمله به درياندې وکړي او بيا به ته او
 ستا ټول خاندان مړه شي.“ (٢٦) نو هغوي په خپله مخه لارل.
 ميکاه ته پته ولگېده چې د دان سږي په هغوي باندې ډېر
 زيات تکړه دي، نو هغه راوگرځېدو او کور ته لاړو. (٢٧-٢٨)
 کله چې د دان سږو امام او هغه څيزونه يوړل چې کوم ميکاه
 جوړ کړي وو، هغوي لارل او په ليس يې حمله وکړه، چې
 کوم امن پسند خلق وو او د جنگ دپاره تيار نه وو. هغوي د
 بيت رحوب په وادي کښې وو او هغوي د دې اوسېدونکي قتل
 کړل او په ښار يې اور بل کړو. داسې هيڅ څوک هم نه وو
 چې هغوي يې بچ کړي و، ځکه چې ليس د صيدا نه بنه
 لرې وو او د نورو خلقو سره د هغوي لږن دېن نه وو. د دان
 قبيلې خلقو هغه ښار بيا جوړ کړو او په هغې کښې اوسېدل.
 هغوي د دې نوم د ليس نه دان ته بدل کړو، دان د هغوي
 پلار نيکه او د يعقوب زوی وو. (٢٩) د دان خلقو د ځان دپاره
 جوړ شوي بت ولگول، او د موسي نمسي او د جيرسوم
 زوی يونتن او د هغه زامنو تر هغې پورې د امامانو په توگه
 خدمت کولو چې جلاوطني ته بوتلې شول. (٣٠) تر کومې
 پورې چې د خدای پاک کور په سيلا کښې وو نو تر هغه
 وخته پورې د ميکاه بت هلته وو.

يو ليوې او د هغه وينځه

١٩ (١) په هغه ورځو کښې د بني اسرائيلو بادشاه نه وو
 او يو ليوې چې د افرائيم د غرونو په ملک کښې ډېر لرې

اوسېدو، هغه د يهوداه د بيت لحم نه يوه وينځه بوتله چې بنځه يې شى. (۲) خو هغه د هغه نه خفه شوه، په بيت لحم کښې واپس د خپل پلار کور ته لاړه او څلور مياشتې يې هلته تېرې کړې. (۳) بيا هغه سړى دا فېصله وکړه چې هغې پسې لاړ شى او رضا يې کړى چې واپس هغه له راشى. هغه خپل نوکر او دوه خرونه ځان سره بوتلل. نو کله چې هغه هلته ورسېدو نو بنځې هغه د خپل پلار کور ته راوستو او چې سخر هغه وليدو نو ورته يې ډېر په مينه پخېر راغله ووئيلو. (۴) د هغه سخر پرې زور واچولو چې ايسار شى، نو هغه درې ورځې هلته پاتې شو. هغوى هلته خوراک څښاک وکړو او درې شپې يې تېرې کړې. (۵) د څلورمې ورځې په سحر هغوى وختى پاڅېدل او د تلو تيارې يې وکړو. خو د بنځې پلار هغه ليوى ته ووئيل، ”پر مې لږ څه وخوره. چې تازه دم شې نو وروستو به بيا لاړ شې.“ (۶) نو هغه دواړه سړى کښېناستل او په يو ځاى يې خوراک څښاک وکړو. د بنځې پلار بيا هغه ته ووئيل، ”دا به بنځه وي چې شپه دلته تېره کړې او خپل زړه خوشحاله کړې.“ (۷) ليوې پاڅېدو چې لاړ شى، خو د هغه سخر ورته منت وکړو چې ايسار شى، نو هغه يوه بله شپه هم هلته تېره کړه. (۸) په پينځمه ورځ سخر وختى هغه روان شو، خو سخر ورته ووئيل، ”لږ څه وخوره او مازيگر پورې صبر وکړه.“ نو دواړو سړو يو ځاى روټى وخوړه. (۹) کله چې هغه سړى، د هغه وينځه او د هغه نوکر يو ځل بيا روان شول، نو سخر ورته ووئيل، ”وگوره، ما بنام نزدې دى، په کار دى چې تاسو ټوله شپه پاتې شى. زر به تياره شى، دلته پاتې شى او خپل زړه خوشحاله کړئ. سحر د سفر دپاره وختى پاڅئ او خپل کور ته لاړ شى.“ (۱۰) - (۱۱) خو هغه سړى

نہ غوبستل چي بله شپه هم تېره کړي، نو هغه او د هغه وينځه په خپله مخه روان شول، خپل نوکر او دوه کته شوی خرونه هم ورسره ؤو. د ورځي ناوخته وو چي هغوی ييوس يعنې يروشلم ته نزدې راغلل، نو نوکر خپل مالک ته ووئيل، ”دلته به ودرېږو او په دې ييوسي ښار کښې به شپه تېره کړو.“

(۱۲) - (۱۳) خو نېک يې ووئيل، ”مونږ به په يو داسې ښار کښې نه پاتې کېږو چي د هغه ځای خلق بنی اسرائيل نه وي. مونږ به تېر شو او لږ مخکښې به لاړ شو او په جبعه يا راما کښې به شپه تېره کړو.“ (۱۴) نو هغوی د ييوس نه تېر شول او په خپله مخه روان ؤو. نمر په پرېوتو وو چي هغوی د بنيامين په علاقه کښې جبعې ته راغلل. (۱۵) هغوی د شپې تېرولو دپاره ورغلل. هغوی ښار ته لاړل او په بازار کښې کښېناستل، خو هېچا د شپې دپاره کور ته بونه تلل. (۱۶) څه وخت چي هغوی هلته ؤو، نو يو بويا سرې راغلو چي ټوله ورځ يې په پټو کښې کار کړې وو. په اصل کښې هغه د افرائيم د غرونو د ملک وو، خو اوس په جبعه کښې اوسېدو. (هلته نور خلق د بنيامين د قبيلې ؤو.) (۱۷) هغه بويا سرې د ښار په بازار کښې مسافر وليدو او تپوس يې ترې نه وکړو، ”ته د کوم ځای نه راغلي يې؟ او ته چرته ځي؟“ (۱۸) ليوې جواب ورکړو، ”مونږ د يهوداه په بيت لحم کښې ؤو او اوس مونږ د افرائيم د غرونو ملک لرې برخې ته روان يو د کوم نه چي زه راغلي يم. خو داسې هيڅ څوک هم نشته چي مونږ خپل کور ته بوځي، (۱۹) زمونږ سره د خپلو خرونو دپاره وابنه او بوس هم شته او داسې زما، زما د بلې ښځې او زما د نوکر دپاره روتې او مې هم شته. ما سره د ضرورت هر يو څيز موجود دے.“ (۲۰) هغه بويا سرې ورته ووئيل، ”په خبر راغلي. زه به ستاسو د

هر ضرورت خيال ساتم، تاسو په بازار کبني شپه مه تېروئ. (۲۱) نو هغوى يې د خان سره کور ته بوتل او د هغوى خرونو له يې خوراک ورکړو. بيا هغوى خپلي پښي ووينځلي او روتى يې وخوړه. (۲۲) هغوى خپل زړونه خوشحالول چې د ښار څه بدکاره سړى ناڅاپه د کور نه تاو شول او په دروازه وهلو باندې يې شروع وکړه. هغوى هغه بويا سړى ته ووييل، ”هغه سړى راوباسه چې تا سره کور ته راغلى دى. مونږ د هغه سره حرامکاري کول غواړو.“ (۲۳) خو هغه بويا سړى بهر ورووتلو او ورته يې ووييل، ”نه، زما ورويو، زه تاسو ته منت کوم چې داسې خراب او بې اخلاقه کار مه کوئ. دا سړى زما مېلمه دى. (۲۴) گورئ، دلته د هغه وينځه او زما لور ده چې واده شوې نه ده. زه به اوس هغوى ستاسو دپاره بهر راوباسم او څه مو چې خوښه وي ورسره يې وکړئ، خو د دې سړى سره داسې بد کار مه کوئ.“ (۲۵) خو هغه سړى د هغه خبره نه منله. نو ليوى خپله وينځه بهر ورولبړله. نو هغوى ورسره په زور زنا وکړه او ټوله شپه يې د هغې بې عزتۍ وکړه او په سحر کبني يې پرېښودله. (۲۶) د سحر په رڼا کبني هغه ښځه راغله او د هغه بويا سړى د کور په دروازه کبني وغورزېدله، چرته يې چې خاوند وو. د نمر راختلو پورې هغه هلته وه. (۲۷) سحر د هغې خاوند پاڅېدو او کله چې هغه دروازه کولو وکړه چې په خپله مخه لاړ شى، نو هغه د کور په مخکبني خپله وينځه وليده چې د دروازې په خوله کبني پرته وه او لاسونه يې درشل ته رسېدلى وو. (۲۸) هغه ورته ووييل، ”پاخه، راځه چې خو.“ خو هغې جواب ورنه کړو. نو د هغې لاش يې په خر باندې واچولو او په خپله مخه کور ته روان شو. (۲۹) کله چې هغه ورسېدو، نو

هغه کور ته دننه لاړو او چاقو يې راواخستلو. هغه د خپلې وينځې لاش واخستلو، دولس ټوټې يې ترې نه جوړې کړې او يوه يوه ټوټه يې د بنی اسرائیلو دولسو قبیلو له ولېرله. (۳۰)

هر چا به چې دا وليدل نو وئيل يې، ”د کله نه چې بنی اسرائیل د مصر نه راوتلی دی، نو مونږ هيڅکله د داسې کار په حقله نه دی اورېدلی او نه کله داسې کار شوې دے. مونږ به د دې په حقله سوچ وکړو. مونږ ته ووايئ چې څه وکړو؟“

د بنی اسرائیلو جنگ دپاره تيارے کول

۲۰ (۱) بيا په شمال کبني د دان نه واخله په جنوب کبني تر بيرسبع پورې، هم داسې نمرخاته طرف ته د جلعاد د ملک ټول بنی اسرائیل راووتل. قوم د يو تن په شان په مصفاه کبني د مالک خدائ په حضور کبني راغونډ شو. (۲) د بنی اسرائیلو د ټولو قبیلو مشران د خدائ پاک د خلقو په دې غونډه کبني حاضر ؤو او هلته څلور لاکه فوجيان د تورو سره ولاړ ؤو. (۳) په دې دوران کبني د بنيامين خلق خبر شول چې نور ټول بنی اسرائیل په مصفاه کبني راغونډ شوی دی. بنی اسرائیلو تپوس وکړو، ”مونږ ته ووايئ چې دا جرم څنگه شوې دے؟“ (۴) د کوم لیوی چې وينځه وژلے شوې وه هغه جواب ورکړو، ”زه او زما بله بنځه د بنيامين په علاقه کبني جبعه ته د شپې تېرولو دپاره لاړو. (۵) د جبعې سړی په ما باندې د حملې کولو دپاره راغلل او د کور نه يې گېره واچوله. د هغوی اراده زما قتلول ؤو، خو هغوی زما د وينځې سره دومره غلط کار وکړو چې مړه شوه. (۶) ما د هغې

لاش یورو، ټوټې ټوټې مې کړو او یوه یوه ټوټه مې د بنی اسرائیلو دولسو قبیلو ته ولېږله. دې خلقو په مونږ کښې

سپک او شرمناک کار کړې دے. (۷) تاسو ټول بنی

اسرائیل دلته یئ. نو تاسو فېصله وکړئ چې مونږ له خه کول

په کار دی. (۸) ټول خلق یو خای پاڅېدل او وې وئیل، ”په

مونږ کښې به یو کس هم واپس نه خی که هغه په خېمه کښې

اوسېږی او که په کور کښې. (۹) مونږ به داسې کار وکړو

چې پچه به واچوو او خه سړی به خوښ کړو چې په جبعه

باندې حمله وکړی. (۱۰) د بنی اسرائیلو لسمه برخه سړی به

لښکر له خوراک رسوی او نور به لار شی چې د جبعې نه د

دې بې شرمه کار بدل واخلي چې هغوی د بنی اسرائیل په

مُلک کښې کړې دے. (۱۱) نو د بنی اسرائیلو ټول سړی د

دې یو مقصد دپاره راغونډ شول چې په ښار حمله وکړی.

(۱۲) د بنی اسرائیلو قبیلو د بنیامین ټولې علاقې ته پیغام

وړونکی ولېږل چې ووائی، ”دا څومره سخت جرم دے چې

ستاسو په مُلک کښې شوې دے. (۱۳) نو د جبعه دا بدکاره

کسان مونږ ته حواله کړئ، چې مونږ یې ووژنو او دا بد عمل

د بنی اسرائیلو نه لرې کړو.“ خو د بنیامین خلقو خپلو خلقو

یعنې بنی اسرائیلو ته غوږ ونه نیولو. (۱۴) هغوی د بنیامین د

ټولو ښارونو نه جبعې ته راغلل چې د نورو بنی اسرائیلو سره

جنگ وکړی. (۱۵-۱۶) هغوی په هغه ورځ باندې د خپلو

ښارونو نه شپږویشته زره وسله بند فوجیان راوغوښتل. د

دې نه علاوه، د جبعې اوسېدونکو اووه سوه خاص خوښ

شوی کسان هم راغونډ کړل کوم چې گس متی ؤو. هر یو

کس د لیندې په کانی باندې یو وېښته ویشتلې شو او هیڅکله

ترې نه نه خطا کېدو. (۱۷) د بنیامین د خلقو نه بغېر نورو بنی

إسرائیلی قبیلو څلور لاکه وسله بند فوجیان راغونډ کړل چې کوم ټول تکړه فوجیان ؤو.

د بنیامین قبیلې خلاف جنگ

۱۸) بنی اسرائیل په بیت ایل کښې د عبادت ځای ته لاړل، هلته هغوی د ځدای پاک نه تپوس وکړو، ”کومې یوې قبیلې له اول په کار دی چې په بنیامینانو باندې حمله وکړی؟“ مالک ځدای ورته وفرمائیل، ”د یهوداه قبيله.“ ۱۹) نو په ورپسې سحر بنی اسرائیل روان شول او د جبعی ښار ته نزدې یې خېمې ولگولې. ۲۰) هغوی د بنیامین په لښکر باندې حملې کولو له لارل او ښار ته مخامخ یې د جنگ دپاره د فوجیانو قطارونه جوړ کړل. ۲۱) د بنیامین لښکر د ښار نه بهر راووتلو او د ورځې ختمېدو نه مخکښې هغوی دوویشته زره بنی اسرائیلی فوجیان وژلی ؤو. ۲۲) - ۲۳) نو بنی اسرائیلیان د عبادت ځای ته لاړل او تر ماښامه پورې یې د مالک ځدای په حضور کښې د غم ژړا وکړه. هغوی د هغه نه تپوس وکړو، ”مونږ له په کار دی څه چې مونږ بیا د خپلو وروڼو بنیامینانو خلاف جنگ له لار شو؟“ مالک ځدای ورته وفرمائیل، ”آو.“ نو بنی اسرائیلیان زړور شول او د جنگ دپاره یې هم هغه شان قطارونه جوړ کړل لکه څنگه یې چې په مخکښې ورځ باندې جوړ کړی ؤو. ۲۴) هغوی په دوهم ځل د بنیامین د لښکر خلاف روان شول. ۲۵) بنیامینان په دوهم ځل د جبعی نه راووتل او په دې ځل هغوی اتلس زره وسله بند بنی اسرائیلی فوجیان ووژل. ۲۶) نو ټول بنی اسرائیل بیت ایل ته لاړل او د غم ژړا یې وکړه. هغوی هلته د مالک

خُدائِ په حضور کښې کښېناستل او تر ماښامه پورې يې خوراک نه کولو. هغوی د سلامتۍ نذرانې او خه سوزېدونکې نذرانې مالک خُدائِ ته پېش کړې. (۲۷-۲۸) د مالک خُدائِ د لوظ صندوق په هغه ورځو کښې په بيت ايل کښې وو او د هارون نمسې، د الی عزر زوی فينحاس د دې مشر وو. خلقو مالک خُدائِ ته ووييل، ”مونږ له په کار دی چې د خپلو وروڼو بنيامينانو سره بيا جنگ له لار شو او که نه؟“ مالک خُدائِ ورته وفرمائيل، ”جنگ وکړئ. زه به سبا په هغوی باندې تاسو له فتح درکړم.“ (۲۹) نو بنی اسرائیلو د جبعې نه گېرچاپېره خه فوجيان په پتو ځايونو کښې کښېنول. (۳۰) نو په درېمه ورځ هغوی د بنيامين د لښکر خلاف روان شول او جبعه ته مخامخ يې د جنگ دپاره د فوجيانو صفونه جوړ کړل، لکه څنگه چې يې مخکښې جوړ کړی وو. (۳۱)

بنيامينيان د جنگ دپاره راووتل او د ښار نه لرې بوتلې شول. هغوی د مخکښې په شان په کولو مېدان کښې د بيت ايل په لاره او د جبعې په لاره د خه بنی اسرائیلو وژل شروع کړل او تقريباً دېرش بنی اسرائيليان يې ووژل. (۳۲)

بنيامينيانو ووييل، ”مونږ هغوی له هم هغه شان شکست ورکړو چې څنگه مو مخکښې ورکړې وو.“ خو بنی اسرائیلو منصوبه جوړه کړې وه چې هغوی وياسی او په سرکونو باندې يې د ښار نه لرې بوځی. (۳۳) نو کله چې د بنی اسرائیلو غټ لښکر بعل تمر ته ورسېدو نو صفونه يې جوړ کړل. بيا سړی د نمرپرپواته طرف د جبعه ښار گېرچاپېره د پتو ځايونو نه د جنگ دپاره راووتل. (۳۴) د بنی اسرائیلو لسو زرو تکړه فوجيانو په جبعه حمله وکړه او دا سخت جنگ وو. بنيامينيانو ته پته نه وه چې د هغوی تباهی رانزدې ده. (۳۵)

مالڪ خُدايٰ بني اسرائيلو له د بنيامين په لشڪر باندې فتح وركړه. بني اسرائيلو په هغه ورځ باندې پينځويشت زره او سل دشمنان ووژل چا چې توري راويستلي وې، (٣٦) او بنيامينيانو ته پته ولگېده چې هغوي شكست وخوړو.

بني اسرائيلو څنگه فتح وموندله

د بني اسرائيلو اصلي لشڪر د بنيامينيانو نه راواپس شوي وو ځكه چې هغوي په هغه سړو باندې اعتبار كولو چې هغوي د جبعي نه گېرچاپېره په پټو ځايونو كښي كښېنولي وو. (٣٧) دا سړي په منډه منډه جبعي ته لاړل، هغوي په ښار كښي خواره شول او هلته يې هر يو كس ووژلو. (٣٨) د بني اسرائيلو اصلي لشڪر او په پټو ځايونو كښي سړو يوه نښه مقرره كړې وه. كله به چې هغوي د لوگي يوه لويه وريځ وليده چې د ښار نه ختله، (٣٩) نو د جنگ د مېدان بني اسرائيليان به راوگرځېدل. تر هغه وخت پورې بنيامينيانو هغه دېرش بني اسرائيليان وژلي وو. او هغوي د خپل ځان سره ووئيل، ”بې شكه چې مونږ د مخكښېني جنگ په شان هغوي له شكست وركړو.“ (٤٠) بيا نښه څرگنده شوه، د ټول ښار نه د لوگي د وريځي ختل شروع شول. چې بنيامينيانو په ځان پسې وروستو وكتل نو حېران شول چې د ټول ښار نه لمبې ختلې. (٤١) نو بني اسرائيليان راوگرځېدل او بنيامينيان په وارخطايي آخته شوي وو ځكه چې هغوي ته پته ولگېده چې د هغوي تباهي رانزدې ده. (٤٢) هغوي د بني اسرائيلو نه په شا لاړل او كولاو مېدان ته يې منډه كړه، خو هغوي تښتېدې نه شول. هغوي د اصلي لشڪر او د هغه سړو په مينځ كښي ونيولې شول كوم چې

اوس د بنار نه راوتل او هغوی تباہ شول. (۴۳) بنی اسرائیلو دشمنان گېر کړل او بغېر د رکاوټ نه هغوی د جبعه نمرخاته طرف ته یو ځای پورې ورپسې وؤ او د تگ په دوران یې هغوی وژل. (۴۴) د بنیامینیانو اتلس زره ښه فوجیان ووژل شول. (۴۵) هغه نور راوگرځېدل او د کولاو مېدان په طرف د رمون گټ ته وتبستېدل. د هغوی نه پینځه زره سړی په لاره کښې ووژل شول. بنی اسرائیل په هغه نورو پسې جدوم ته روان وؤ او دوه زره یې ووژل. (۴۶) په هغه ورځ باندې ټول پینځویش زره بنیامینیان ووژل شول چې ټول تکره فوجیان وؤ. (۴۷) خو شپږ سوه سړی صحرا ته وتبستېدل او چې د رمون گټ ته ورسېدل نو هلته څلور میاشتي پاتې شول. (۴۸) بنی اسرائیلیان هغه پاتې شوو بنیامینیانو پسې راواپس شول او ټول سړی، ښځې، ماشومان او داسې ځناور یې هم ووژل. هغوی په هغه علاقه کښې هر یو بنار وسوزولو.

د بنیامین قبیلې دپاره ښځې

۲۱ (۱) کله چې بنی اسرائیلیان په مصفاه کښې راغونډ شوی وؤ، نو هغوی د مالک خدای سره دا پوخ لوظ کړی وو چې، ”زمونږ یو کس به هم یو بنیامینی له خپله لور نه ورکوی.“ (۲) نو اوس د بنی اسرائیلو خلق بیت ایل ته لاړل او هلته تر ماښامه پورې د خدای پاک په حضور کښې ناست وؤ. هغوی په چغو چغو او د ډېر فریاد سره ژړا وکړه، (۳) ”اے مالک خدایه، د بنی اسرائیلو خدایه پاکه، داسې ولې وشول؟ د بنیامین قبیله ولې د بنی اسرائیلو نه ورکیري؟“ (۴)

بل سحر وختی خلقو هلته یو قربان گاه جوږه کڙه او د

سلامتی نذرانې او سوزېدونکې نذرانې یې پېش کړې. (۵)

هغوی تپوس وکړو، ”د بنی اسرائیلو د ټولو قبیلو نه داسې یوه

قبیله شته چې په مصفاه کبني د مالک خدای په حضور

کبني غونډې له نه وی تلې؟“ هغوی پوخ قسم کړے وو چې

هر څوک مصفاه له نه وی تلے نو هغه به وژلے شی. (۶)

بنی اسرائیل په خپلو وروڼو بنیامینیانو باندې خفه ؤو او وې

وئیل، ”نن د بنی اسرائیلو نه یوه قبیله جدا شوه. (۷) مونږ

څه وکړو چې د بنیامین کوم سړی پاتې دی چې هغوی له د

بنځو بندوبست وکړو؟ مونږ د مالک خدای سره پوخ لوظ

کړے دے چې مونږ به هغوی له خپلې لونه نه ورکوو.“ (۸)

کله چې هغوی تپوس وکړو چې د بنی اسرائیلو په قبیلو کبني

که داسې یوه قبیله وی چې هغه په مصفاه کبني غونډې ته نه

وی تلې، نو هغوی ته پته ولگېده چې د جلعاد د یبیس یو کس

هم هلته نه وو، (۹) کله چې د خلقو حاضرۍ اخستلے شوه

نو د یبیس یو کس هم نه وو. (۱۰) نو غونډې خپل دولس زره

تکره سړی د دې حکم سره ولېږل، ”لار شی او په یبیس کبني

سره د بنځو او ماشومانو هر یو کس ووژنئ. (۱۱) ټول نران

ووژنئ او هغه ټولې بنځې هم ووژنئ چې د سړی سره

ځملاستلې وی.“ (۱۲) د یبیس په خلقو کبني هغوی څلور

سوه داسې پېغلې پیدا کړې چې د چا لاس هم ورته نه ؤو

رسېدلے، نو هغوی یې په سیلا کبني کېمپ ته راوستلې، کوم

چې د کنعان په ملک کبني دے. (۱۳) بیا ټولې غونډې

بنیامینیانو ته دا خبر ولېږلو کوم چې د رمون گت سره ؤو او

د روغې دپاره جرگه یې ورولېږله. (۱۴) بنیامینیان واپس

راغلل او نورو بنی اسرائیلو هغوی له د یبیس جینکې ورکړې

کومې چې وژلې شوې نه وې خو دا د هغوی دپاره کافی نه وې. (۱۵) خلق په بنیامینیانو باندې خفه وُو ځکه چې مالک خدای د بنی اسرائیلو د قبیلو اتحاد مات کړې وو. (۱۶) نو د غونډې مشرانو ووئیل، ”د بنیامین په قبيله کښې نورې ښځې نشته، کوم سړی چې پاتې دی نو د هغوی دپاره د ښځو بندویست څنگه وکړو؟ (۱۷) داسې دې ببځی ونه شی چې د بنی اسرائیلو د دولسو قبیلو نه یوه ختمه شی. مونږ له داسې څه طریقه لټول په کار دی چې د بنیامین قبيله ژوندی پاتې شی، (۱۸) خو مونږ دا اجازت نه شو ورکولې چې زمونږ لویه واده کړی، ځکه چې مونږ په هغه کس باندې لعنت وئیلې دے چې یو بنیامینی له اجازت ورکړی چې زمونږ د لویو نه یوه واده کړی.“ (۱۹) بیا هغوی ووئیل، ”په سیلا کښې د مالک خدای کلنی مېله زر راروانه ده.“ د بیت ایل شمال او د لبونه جنوب طرف ته او د بیت ایل او شکم په مینځ کښې چې کومه لار ده او نمرخاته طرف ته سیلا دے. (۲۰) هغوی بنیامینیانو ته ووئیل، ”لار شی او د انگورو په باغونو کښې پت شی (۲۱) او وگورئ، کله چې په مېله کښې د سیلا جینکی گډېدو له راوځی نو تاسو د انگورو باغونو نه راوځئ. نو تاسو هر یو کس یوه یوه ښځه د هغوی نه په زور راوینیسئ او د بنیامین علاقې ته یې د ځان سره بوځئ. (۲۲) که د هغوی پلاران یا وروڼه مونږ له راشی او اعتراض وکړی، نو مونږ به ورته ووايو چې د هغوی سره ښېگړه وکړئ او هغوی دې ستاسو لویه د ځان دپاره وساتی، ځکه چې مونږ ته په جنگ کښې د ټولو سړو دپاره ښځې نه دی ملاو شوې. او چې تاسو خپلې لویه هغوی له نه دی ورکړې نو په دې وجه تاسو گناهگار نه یئ.“ (۲۳) بنیامینیانو هم داسې وکړل، د هغوی هر

يو كس د هغه بنځو نه يوه يوه بنځه خوښه كړه كومې چې په
سيلا كښې گډېدې او بو يې تلې. بيا هغوى واپس خپلې علاقې
ته لارل، خپل ښارونه يې دوباره جوړ كړل او هلته اوسېدل.
هم په هغه وخت باقى بنى اسرائيل روان شول او هر يو
واپس خپلې قبيلې، خپل خاندان او خپل جائيداد له لارو. (۲۴)
په هغه وخت كښې د بنى اسرائيلو بادشاه نه وو. هر چا هم
هغه شان كار كولو چې څنگه يې خوښه وه.